No. 31 JEAN DE LA HIRE 5 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SAPTAMANAL SÂMBĂTA

Calul înstelat

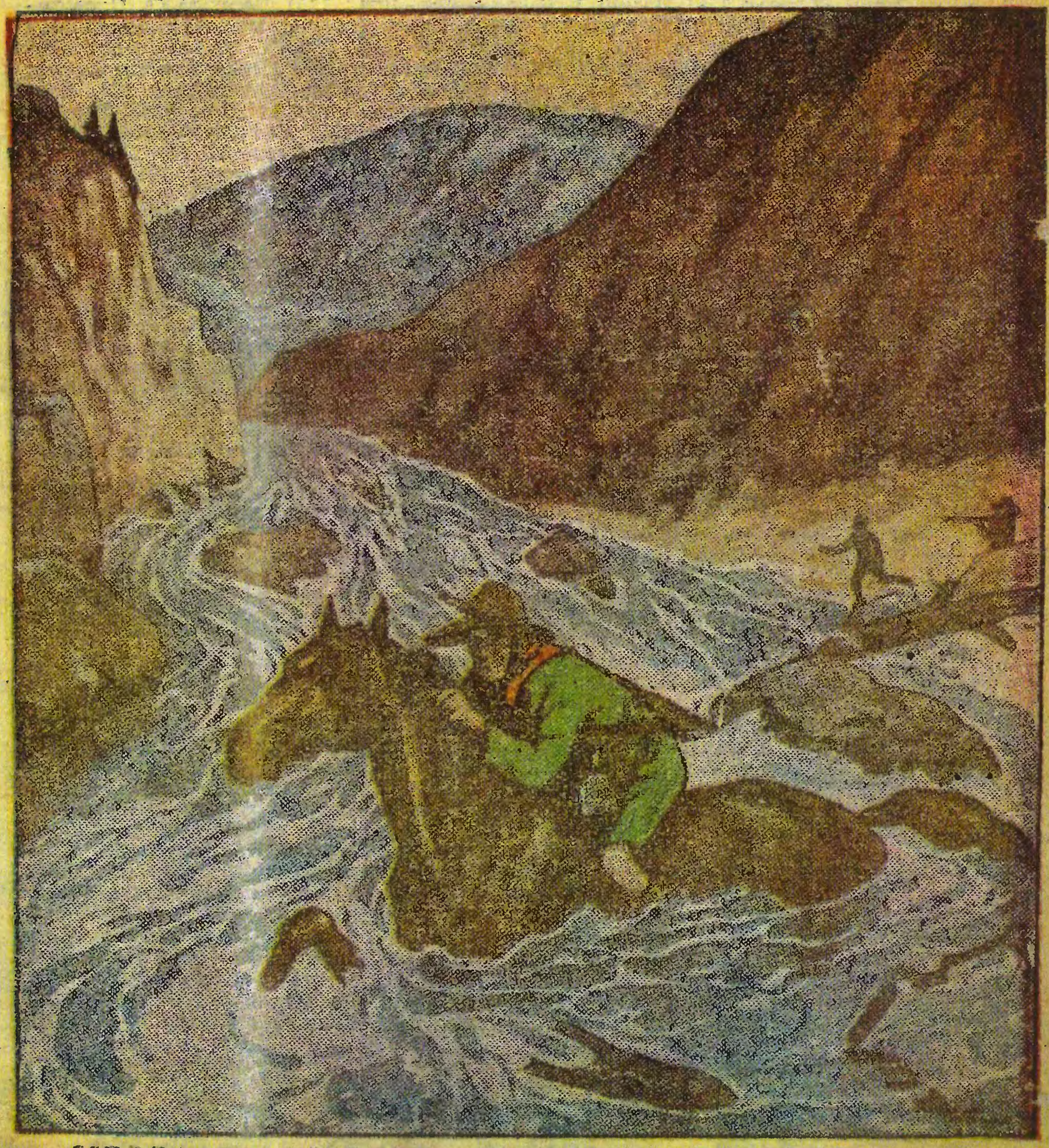

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

No. 31 JEAN DE LA HIRE 5 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Calul înstelat

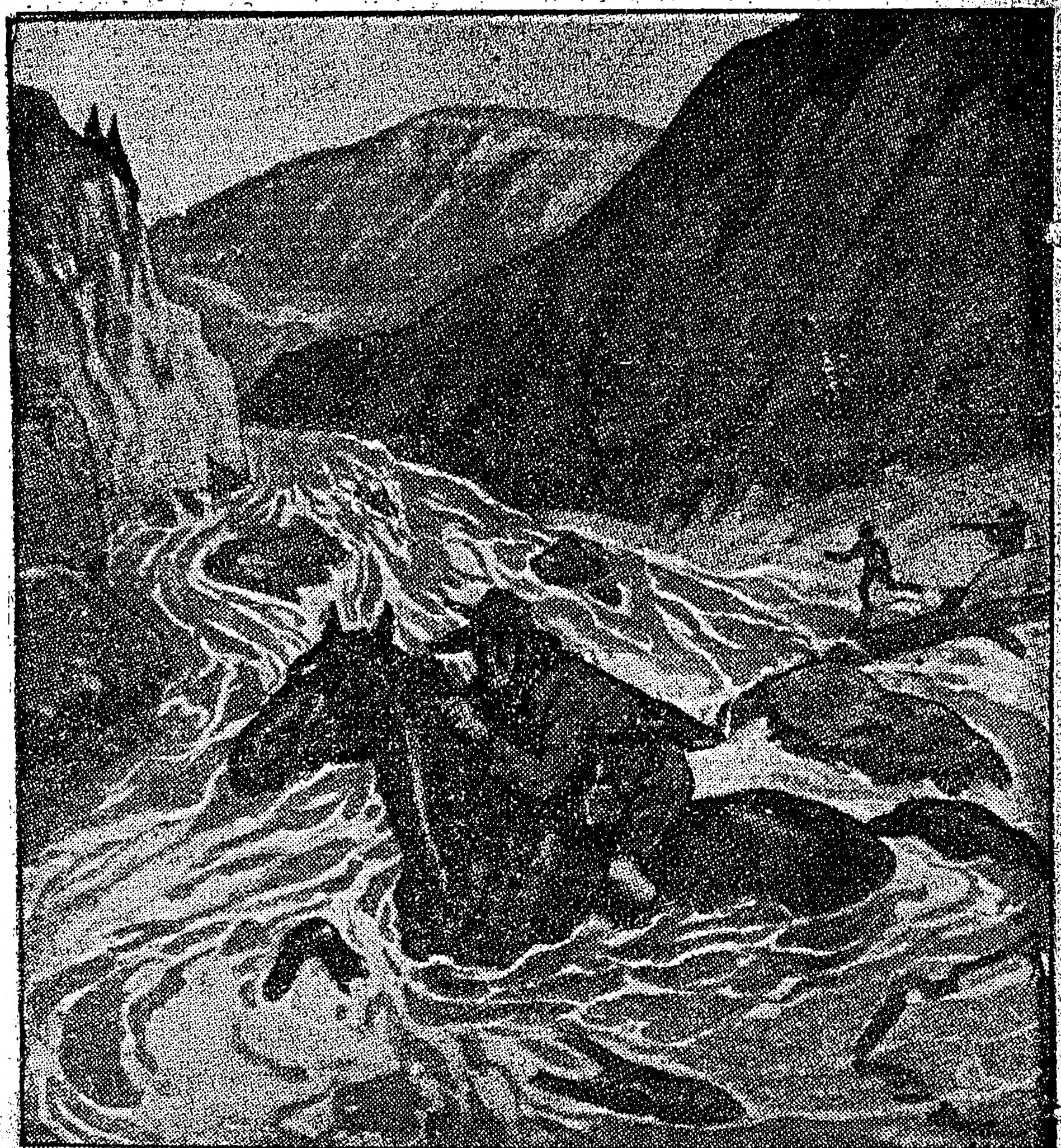

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

DESLEGATORII JOCULUI „CEI CERCETAȘI"

130) Broșteanu Dan (Gurghiu Mureș) ; 131) Bolcu Mihai (Mesteacăn Brad-Hunedoara) ; 132) Borza N. Ioan (Săliște Sibiu) ; 133) Bărbulescu Nicu (Bazargic) ; 134) Bardan Ștefan (Loco) ; 135) Bănescu N. Nicolae (Vaslui) ; 136) Belu Ilie (Oravița-Caraș) ; 137) Barbier Anatolie (Cernăuți) ; 138) Bălan I. Ioana (Hușl-Fălciu) ; 139) Bujeniță Const. (Loco) ; 140) Bădulescu Virginia și Mariella (Loco) ; 141) Brottmann Renée (Loco) ; 142) Bârsan Viorel (C.-Lung Bucovina) ; 143) Biţu Șmil (Tecuci) ; 144) Baicov A. Chiril (Loco) ; 145) Belaus Petre (Iași) ; 146) Bunescu N. Ion (Loco) ; 147 (Boaru Bogdan (Ploești) ; 148) Bondor Varnava (Oradea) ; 149) Birăescu Georgeta (Timișoara) ; 150) Bejenaru Gh. Gh. (Iași) ; 151) Biberea Victor (Reșița) ; 152) Balabio Marcelo și Magdalena (Nicolina-Iași) ; 153) Brătescu D. Ionel (Loco) ; 154) Bărbuț L. Nicolae (Tg.-Jiu) ; 155) Benoagă G. Constantin (T.-Severin) ; 156) Balenti Budu Petru (Loco) ; 157) Budulucа Titty (C.-Lung Mușcel) ; 158) Benicovski V. (Iași) ; 159) Blaha Raoul (P.-Neamț) ; 160) Bavoljar Iosif (Bistrița Năsăud) ; 161) Buzău Traian (Loco) ; 162) Braunștein Itic (Bacău) ; 163) Bica Petre Mișu (Constanța) ; 164) Bordeanu A. Constantin (Loco) ; 165) Berceanu Ionel (Loco) ; 166) Bogdan Ștefan (Chișinău) ; 167) Boaru Anton (Bacău) ; 168) Broverman Sunia (Fălești) ; 169) Berdan Mihăiță (Bârlad) ; 170) Caveschi Alice (Loco) ; 171) Ciutacu Niculae (Loco) ; 172) Cociașu Sandu (Loco) ; 173) Caprieł G. Anton (Loco) ; 174) Clinceanu C. Titel (Ploești) ; 175) Codreanu L. Mircea (Huedin Cluj) ; 176) Cotel Villi (Loco) ; 177) Cârjan D. Const. (Corabia) ; 178) Constantinescu V. Eugen (Galați) ; 179) Câmpureanu Ion (Constanța) ; 180) Cucu N. Aurel (Mircea-Vodă Ialomița) ; 181) Ciadiba Tiberiu It (Cernăuți) ; 182) Câmpean D. Dumitru (Ocna Dej Someș) ; 183) Crișto Adalbert (Sighișoara) ; 184) Cioată M. Petrică (T.-Severin) ; 185) Corbeanu V. Nicolae (Loco) ; 186) Constantinescu Stelian (Grația Vlașca) ; 187) Codreanu N. (Constanța) ; 188) Cristescu G. (Loco) ; 189) Carabella Cecile (Loco) ; 190) Constantinescu Teodor (Ploești) ; 191) Crăciun Petre (Focșani) ; 192) Cristescu Nicu (Loco) ; 193) Cucu Viorica și Bujor (Arad) ; 194) Cârja Elisabeta (Mihai Viteazul Turda) ; 195) Cossac Dumitru (Brăila) ; 196) Constantinescu Anna (Constanța) ; 197) Cicnitu Ion (Loco) ; 198) Cărpenișan Bogdan (Sânnicolaul Mare) ; 199) Constantinescu N. Nicu (Mărăcineni Mușcel) ; 200) Chiriță Doina (Sibiu).

201) Cibâncan Sandy (Craiova) ; 202) Constantinescu Gabriel (Sibiu) ; 203) Chirilevici I. (Roman) ; 204) Curiac Ștefan (Caransebeș) ; 205) Crăciun Alexandru (Loco) ; 206) Carneavschi Dumitru (Lipnic Soroca) ; 207) Cioponea M. Toma (Vlăduleni Romanați) ; 208) Crișan Gheorghe (Cehul Silvaniei Sălaj) ; 209) Cotofană D. Ioan (Avrig Sibiu) ; 210) Chimov Ilie, 211) Cors Boris (Chișinău) ; 212) Condruț N. Ioan (Buzău) ; 213) Cotigă I. Dumitru (Buzău) ; 214) Ciubotaru Const. (Buzău) ; 215) Comănescu Victoria (Predeal) ; 216) Crăciunescu Emilia (Satchinez Timiș-Torontal) ; 217) Canolit Gheorghe (Comănești-Bacău) ; 218) Cojocneanu Maria (Cojocna Cluj) ; 219) Chifor Romulus (Cojocna-Cluj) ; 220) Cercetașii Cohortei „Mărăști" (Rădvanul de Sus Dâmbovița) ; 221) Curt P. (Beliu Bihor) ; 222) Cruceanu Ioan (Arad) ; 223) Cristinoiu C-tin (Loco) ; 224) Cristache Păuna (Diviz. 5 Tunuri de Munte) ; 225) Ciurescu Alexandru (Galați) ; 226) Constantinescu Gogu (Constanța) ; 227) Croitorescu C. Valerian (R.-Vâlcea) ; 228) Chirvase Ioan (Galați) ; 229) Constantinescu Păpușa (Cluj) ; 230) Constantinescu P. Alex. (Bacău) ; 231) Cumpătă Ștefan (Chișinău) ; 232) Ciacanica D-tru (Cerna-Vodă) ; 233) Călcâiu Panait (Brăila) ; 234) Counșa Eugen (Chișinău) ; 235) Climiue Iosef (Onești Bacău) ; 236) Calmuschi Elvira (Botoșani) ; 237) Czerwinski Leon (Loco) ; 238) Costache Gh. C. Mircea (Tecuci) ; 239) Costiniu D. Ionel (Loco) ; 240) Cosma Vasile (Baciu Cluj) ; 241) Comaniță M. (Botoșani) ; 242) Chirică Ovidiu (Brad Hunedoara) ; 243) Ceaușoglu Tase (Călărași-Ialomița) ; 244) Cainer Grișa (Galați) ; 245) Comănescu Ioan (Moinești Bacău) ; 246) Constantinescu C. Profir (R.-Sărat) ; 247) Constandachi G. Corneliu (Hușl) ; 248) Culm Victor (Focșani) ; 249) Cramarof I. Sergiu (P. Neamț) ; 250 ; Corovaev Boris (Iași) ; 251) Cotoranu A. (Loco) ; 252) Clonaru D. Hariton (Loco) ;

URMARE IN No. VIITOR

Calul înstelat

CAPITOLUL I

In căutarea Tobaşilor

Din ordinul Demonului panpasurilor o trupă de araucani trebuia deci să plece sub comanda lui Granollers în căutarea indienilor Tobas. Aceştia conduşi de misteriosul bandit, care purta ca şi Icarahy o mască roşie, răpise pe Dolores, pe Manuelo şi moştenirea de nouă milioane.

Ne amintim că pe de altă parte cercetaşii, printr'o simplă întâmplare, intraseră în posesia titlurilor de rentă, care constituiau moştenirea; că Manuel murise, şi că cei trei exploratori porniseră în căutarea lui Dolorese Alcanta, după ce aflaseră de existenţa ei din hârtiile găsite asupra cadavrului lui Manuel, cadavru pe care ei îl credeau al tutorelui tinerei fete, Don Esteban de Lucca.

Bine înţeles Demonul pampasurilor nu ştia de intervenţia cercetaşilor în dramatica aventură.

In minutul fixat Granollers şi cavalerii săi araucani erau pe cai. Ei eşiră în ordine admirabilă din fortăreaţa celebrului Demon.

Acesta, cu mâna în şold, în faţa trupei sale, aştepta cu sprâncenele încruntate şi cu o vădită nerăbdare. Dar, se linişti imediat, văzând pe Granollers şi pe araucanii săi.

— Stăpâne, zise locotenentul, salutând cu spada, sunt aci spre a primi ordinele d-voastră, înainte de a porni pe urmele lui Rascas.

— Nu mai am nimic de adăogat la ordinele date, spune

Icarahy, dar să fiți fără milă pentru acești mișei și să procedați cu prudență și îndrăsneală. Aduceți-mi pe Dolores și pe Manuelo. Plecați! Inainte ! pentru independența și libertatea popoarelor prairiei!

— Trăiască demonul pampasurilor! Trăiască Icarahy! strigară araucanii cu însuflețire.

— Mulțumesc! Știu că patria se poate bizui pe voi, căci sunteți niște eroi.

— Trăiască Demonul! Trăiască regele pampasurilor!

— Inainte! Inainte! Strigă Icarahy cu glas detunător.

Și ca și când n'ar fi așteptat de cât acest ordin ca să se avânte, cele două trupe porniră într'un galop nebun, dispărând în curând într'un nor de praf, fiecare într'o direcție diferită. Demonul îndreptându-se spre sud într'un punct convenit cu conspiratorii din Buenos-Ayres, care'l așteptau și Granollers spre teritoriul indienilor Tobas.

Trecură câteva ore.

— Halt! comandă Granollers, ridicând spada și punând'o apoi în teacă. Să ne oprim ca să lăsăm caii să mai răsufle. Și zicând acestea sări sprinten de pe cal.

— Ai dreptate, observă Cardon, care urma imediat în grad după Granollers, cu atât mai mult cu cât suntem numai la vreo zece bătăi de pușcă de un „chapparal".

— Trebue să fim prudenți, căci nu putem ști câți inamici ascund poate acele grupuri de arbori presărate ici și colo în pampas. Dar vom ști îndată ce vei fi făcut o mică recunoaștere.

— La ordine, locotenente, zise Cardon, salutând.

Și era gata să se urce pe cal, dar Grenollers îl opri zicându-i:

— Nu acum; peste o oră, ca să putem poposi în „chapparal" în timpul căldurii și s'ajungem înainte de a se înopta în pădure.

— Zorind puțin caii noștri vom putea ajunge pe Rascas și pe oamenii lui.

— Intre timp, adăogă Granollers, Ramon cu patru din oamenii lui vor pleca în explorare, în caz de urgență doi dintre ei se vor înapoia că să ne informeze. Și pe când Cardon își răsucea o țigară, locotenentul răspunse:

— Pe când oamenii își deshamă caii, Paolo ne va prepara un *mate*.

— Paolo! strigă Cardon, care-și aprinsese țigara, dă calul cău lui Battista, aprinde focul și fă-ne un *mate* cum știi tu să'l faci!

— Bine, d-le sergent, am înțeles. Trei patru pietre, câteva crăci uscate și veți fi serviți în câteva minute.

— Stai! nu te grăbi! îl sfătui Granollers, să vedem întâi încotro suflă vântul, ca nu cumva indienii, dacă sunt ascunși prin împrejurimi, să simtă fumul și să ne surprindă nepregătiți.

Paolo se apucă să facă focul. Fumul se ridică imediat îndreptându-se pe deasupra ierbei în direcția nord-est.

— Locotenente, puteți fi liniștit, blestemații de indieni n'or să miroase deliciosul nostru mate, căci vântul nu bate în spre ei. Granollers, se încredință că vântul sufla regulat și că direcția fumului nu se schimbă și zise:

— *Bueno!* dar pentru mai multă siguranță, voi de colo, — și se adresă unor tineri cari priveau distrați fumul,— faceți-mi plăcerea să vă postați în cele patru colțuri ale lagărului și fiți cu ochii bine deschiși!

— La ordine, locotenente! și vai de cei cari vor trece în bătaia puștilor noastre.

Liniștiți, oamenii se adunară în diferite grupuri, cari jucând cărți, cari zaruri, cari stând de vorbă.

Când în sfârșit, băutura făcută din frunzele unui arbore special ce crește prin acele locuri, fu gata, tânărul bandit o turnă într'un vas rotund, — numit *mate,*—prevăzut cu un lung tub de argint, sau de metal și cu ajutorul căruia se bea. Vasul trecu pe rând în mâna fiecăruia, de la locotenent la ultimul bandit, în mijlocul unei tăceri religioase și solemne. Când vasul se golea. Paolo se grăbea să'l umple din nou. Și fiecare sorbea cât putea mai mult, cât îl ținea răsuflarea.

După câteva minute Cardon și patru călăreți plecară în galop spre *Chapparal.*

Fură în curând urmați de restul trupei, condusă de Granollers.

Să lăsăm pe banditi și să ne întoarcem în peștera Demonului, unde totuși nu se petrecuse nimic extraordinar după plecarea sa.

Soldații și celelalte persoane care formau caravana lui Don Esteban de Lucca deși era prizonierii Demonului. nu

mai aveau față de el acel sentiment de teamă, de repulsiune și de oroare de când îl văzuseră și putuseră constata cu ochii lor că era un tânăr cavaler cu maniere distinse și curtenitoare. Nici unuia dintre prizonieri nu-i venea să creadă că acela era teribilul bandit care făcea să tremure guvernul argentin și ale cărui fapte umpleau de groază pe toate femeile spaniole. Nu se simțiseră nici odată atât de fericiți. Trăiau ca niște prinți, fumând, cântând acompanându-se pe chitarele ce le fuseseră puse la dispoziție, bând toată ziua numai din „*yerba mate*“ sau vinul „*pulquo*“.

Intr'un cuvânt, toate „aceste canalii“ cum le-ar fi spus don Esteban de Lucca, procuratorul din Viedma, care era ținut la carceră, — ar fi fost gata să treacă de partea șefului banditilor cu arme și bagaje, dacă armele și bagajele lor n'ar fi fost mai demult chiar în mâinile acestuia. De altminteri, în modul acesta chiar își recrutare el majoritatea partizanilor săi, aceia cari formau garda sa particulară, deosebită de trupa alcătuită din araucani, puelsci, patagoni, cari serveau sub ordinele sale.

Printre acești prizonieri era și un negru, anume Jaco, pe care l'am văzut în serviciul lui Dolores.

Din primele zile ale captivității sale arătase față de Demon o admirație și un entuziasm fără margini.

Fu primul dintre toți, care declară că dacă i s'ar oferi libertatea el ar prefera o eternă sclavie sub Icarahy de cât să mai rămâe în serviciul lui Dolores.

Și știu să manevreze atât de bine încât Demonul îl alese dintre toți și îl întrebuința în diferite ocazii în serviciul său particular.

Joco se bucura astfel de o relativă libertate. Dar această libertate era atât de relativă încât Jaco, cu toată viclenia sa nu reuși să se apropie de galeriile unde mucezea don Esteban în celula sa și unde se plictisea și se dispera căpitanul Sandoval în celula elegantă și comodă pe care Demonul i-o pusese la dispoziție.

Și negrul își făcea sânge rău cu atât mai mult că nu știa de călătoria la Angeles a tinerei sale stăpâne și a drăgălașei sale cameriste și amice, metisa Giacinta.

Și mulți din caravana lui Don Esteban judecau destul de sever pe micul negru și îl maltratau, nebănuind că el as-

cundea într'însul un suflet de erou. Căci atitudinea sa era o simplă prefăcătorie. El ura pe demon din toate puterile, fiindcă acesta îl despărțise de stăpâna sa, de tânăra metisă și de căpitanul Sandoval.

Dar, se întâmplă că Jim, celălalt tânăr negru pe care Demonul îl pusese în serviciul lui Dolorese și care, — după cum ne amintim, — putuse fugi din mâinile indienilor Tobas, — întâlni pe Jaco prin coridoarele subteranei, chiar a doua zi după dramatica sa întoarcere.

Se priviseră, se opriseră, încremeniți de uimire și începuseră imediat să-și vorbească într'o limbă ciudată și neînțeleasă.

Se aruncaseră apoi unul în brațele celuilalt, strângându-se la piept cu o bucurie nebună și cu ochii plini de lacrimi, apoi ar fi continuat să-și vorbească o săptămână întreagă atât de multe lucruri aveau de spus. Ar fi prea lung și prea puțin interesant să repetăm acel dialog, e însă necesar să spunem că Jim și Jaco erau frați.

Mama lor, o sărmană sclavă care schimbase zeci de stăpâni, ca să moară sub povara jugului, îi alăptase pe amândoi.

Amândoi subseră odată cu laptele sărmanei femei, ura împotriva asupritorului, a omului alb feroce și crud și în acelaș timp recunoștința și credința nemărginită față de acei, cari se arătaseră buni și compătimitori cu dânșii.

Jaco fusese despărțit de mama sa și vândut majordomului senoritei Dolores. Aceasta îl luase în serviciul său personal și al cameristei sale, Giacinta.

Jaco le adora pe amândouă cu o adevărată exaltare, așa cum iubesc unii negrii pe stăpânii lor până la ultimul sacrificiu și până la moarte. Jim și Jaco hotărâră să se servească de anumite semne convenționale, care nu puteau trezi nici o bănuială și să le desemneze pe un perete al subteranei, întocmai după cum procedează vagabonzii din Europa dealungul străzilor pe care le străbat.

Astfel cei doi tineri negri își comunicau în fiecare zi evenimentele cele mai interesante.

Jaco află astfel dela Jim aventurile stăpânei sale și fu în curent cu tot ce li se întâmplase lui Dolores, Giacintei și Manuelo, dar care pentru dânsul constituia încă un mister.

Trebuia deci să profite de absența teribilului Demon, ca să încerce să ajute pe locotenentul Sandoval să evadeze.

Jim căscă ochii speriat, când Jaco îi făcu această propunere. El știa foarte bine că Demonul era fără milă pentru trădători și că-i tortura cu cea mai rafinată cruzime.

Dar și el ura din tot sufletul pe Demon fiindcă acesta ucisese pe fostul său stăpân, un om foarte cum se cade. După moartea acestuia Jim trecuse în serviciul teribilului Icarahy. Dar deși jurase să răzbune moartea primului său stăpân, Jim ne putând lucra pe față fusese nevoit să recurgă la viclenie ca să câștige încrederea Demonului și să scape de brutalitatea banditilor.

Și iată că întâmplarea îl punea în fața fratelui său și acesta îi propunea să se răzbune pe inamicul lor comun. Deci, destinul voia aceasta. Negrul e din fire fatalist și Jim goni repede teama și presimțirile urâte.

Jura să facă totul ca să ajute pe Jaco. Trebuia să înșele vigilența a trei sentinele și să ajungă în cealaltă extremitate a subteranei. Iar, ajunși aci trebuiau să știe să iasă făcând să se învârtească pe axa sa enormul bloc de stâncă se închidea intrarea. Dar, cum să izbutească fără ajutorul cuiva care să cunoască secretul ?

Acest ultim obstacol li se părea atât de greu încât se simțiră deodată cuprinși de desnădejde și Jaco izbucni în plâns. Jim era și el abătut, dar deodată scoase un strigăt de bucurie și începu să danseze și să râdă ca un nebun.

— Dar, taci odată ! îl rugă Jaco, punându-i mâna pe gură, o să ne dai de gol. Sentinela e în fundul galeriei.

Intr'adevăr o torță lumină fundul negru al subteranei și văzură cu teroare pe un soldat apropiindu-se și oprindu-se la câțiva pași de dânșii, dar acesta nevăzându-i în colțul întunecos în care se retrăseseră, se depărta dând din umeri.

— Știu c'am scăpat ușor ! zise Jim.

— Da, dar puțin a lipsit să nu ne prindă și din vina ta n'am mai fi putut ajuta pe stăpâna noastră.

— Stăpâna ta, Jaco !

— Dar, bine prostule, când căpitanul va fi liber se va duce s'aducă ajutoare, va face bucățele pe indieni și atunci senorita Dolores te va lua și pe tine în serviciul său.

— Și ce fericiți vom fi împreună ! O ! ce bine îmi pare!...

— Și mie, Jim, căci...

Jaco tăcu și rămase gânditor, apoi:

— De ce râdeai așa adineaori ?

— Apropie-te să-ți spun, la ureche ca să nu ne audă cineva.

— Dar, chiar dacă ne-ar auzi, nu ne-ar înțelege.

— Ascultă, tu știi că Juan e bucătarul particular al Demonului; ei bine, el ne va învăța secretul ca să deschidem ușa subteranei.

Jaco scoase o exclamație de spaimă.

— Dar, acela e un bețiv, vecinic la pândă; care pârăște Demonului pe toți pe care îi descopere ! Ce, ai înebunit ?

Jim rămase o clipă cam încurcat. Poate că Jaco avea dreptate. Poate că destăinuindu-se lui Juan s'ar fi arunca singuri în gura lupului.

— Ești nebun ! nebun de legat insistă Jaco. Ești zmintit, îți spun !

Jim se gândi o clipă apoi, atrăgând pe Jaco și vorbindu-i încet ca un conspirator, îi zise:

— Dragul meu, eu pariez că vom reuși... ascultă...

— Ascultă Jim, nu te juca cu căpitanului ! dacă n'ar fi vorba decât de viața noastră aș înțelege...

— Dar la naiba ! așteaptă să ne reușească lovitura și pe urmă...

Jim vorbea cu atâta convingere încât Jaco rămase nedumerit.

— Atunci, spune-mi ce-ai găsit ? Mă faci să mor de curiozitate.

—Apropie-te, te asigur că e ceva foarte simplu.

— Explică-te.

— Știi că Juan e un bețivan. Dar se îmbată pe ascuns.

— Bine, mi-ai mai spus asta. Și pe urmă ?

— Dar, pe lângă acest viciu, Juan mai are și altele : e leneș și ipocrit și când e beat e de o sinceritate dăunătoare pentru toți, afară de el însăși. De multe ori m'a rugat să-l ajut să curețe zarzavatul, sau să duc tava cu mâncare până la ușa stăpânului său, sau a căpitanului Sandoval, căci gătește și pentru dânsul.

— Dar bine, întrerupse Jaco, nu-mi spui ce e cu ușa secretă ? Pe mine asta mă interesează.

— Răbdare ! răbdare, în numele Sfintei Fecioare ! o s'ajungem și la asta.

— Să dea Dumnezeu s'ajungem !

— Da... dar dacă mă tot întrerupi și nu mă lași să-ți spun.

Și Jim explică :

— Pân'acum, cu toate strigătele lui n'am vrut nici odată să-l ajut, să ducă, de pildă, mâncărurile destinate Demonului și oaspeților săi de seamă din subterană la ghețărie. Dar deacum înainte nu-l voi mai refuza să'l însoțesc și...

— Am înțeles.... exclamă Jaco... da... da... o să-i furi cheia și atunci căpitanul va fi liber !

Bunii și micii negri, în naivitatea lor vedeau deja pe căpitanul Sandoval liber și răzbunându-i, fără să-și dea seama de pericolul imens și poate chiar de moartea care-i aștepta.

Două zile mai târziu împrejurările și întâmplarea ajutaseră atât de bine pe cei doi negri în cât Jim devenise cel mai bun prieten al bucătarului și Jaco împărțea cu fratele său această înaltă favoare. Juan, care acum se îmbăta fără să se mai ascundă, știind pe Demon și pe locotenenții săi plecați pentru o săptămână cel puțin, trimitea când pe unul când pe altul din cei doi frați la celula No. 6 cu mâncarea de dimineață și seara.

E lesne de închipuit bucuria căpitanului Sandoval când înțelese că avea în cei doi mici negri, doi aliați siguri și credincioși.

La început se temu să nu fie vreo cursă întinsă de Demon atât i se păru de extraordinar. Dar accentul de sinceritate al noilor săi amici și amănuntele pe care i-le deteră cu privire la persoanele de care se interesa, îl asigurară și hotărî să profite de neașteptatul ajutor ce i se oferea.

Obstacolele erau totuși imense, erau atâtea precauțiuni de luat, atâtea informații de cules, atâtea piedici de învins, încât timpul trecea și data fatală a întoarcerii Demonului se apropia cu repeziciune.

— Nu, murmură el desnădăjduit. Nu voi reuși niciodată să scap din ghiarele Demonului, niciodată Jaco n'o să poată smulge bucătarului secretul ușii subteranei.

Pe când își smulgea părul de furie, văzându-se închis în celula sa, când ar fi trebuit să fie de șase zile cel puțin pe

drumul spre Viedma ca s'aducă ajutoare, iată'l pe Jaco intrând cu o bogată și gustoasă gustare.

Jaco avea aerul încântat și tava era atât de încărcată încât căpitanul cu toată tristețea sa, îl întrebă surâzând :

— Dar bine Jaco, se vede că am invitați la masă ? Ai poate vești bune de ești atât de vesel ?

— Vai ! Nu veți avea încă pe senorita Dolores ca oaspe, dar azi trebuie să mâncați pentru doi și chiar pentru trei.

— Ca să faceți ca Jaco când pleacă într'o lungă călătorie explică micul negru cu un surâs care descoperi cele două șiruri de dinți.

— Ce spui ? strigă căpitanul, sărind în sus, vesel și nerăbdător : Ai cheia subteranei ?

— Nu, n'am cheia.

— Nenorocitule ! Mi-ai dat o speranță zadarnică.

— N'am cheea, dar posed secretul...

Și Jaco, punând tava pe masă își scuipă în palme și le frecă cu energie, bătându-se apoi pe coapse cu un aer atât de vesel, încât Sandoval nu se putu abține să nu râdă.

Dar, Sandoval își reluă repede aerul serios. Mâncând cu poftă și bând din plin, interogă în acelaș timp pe Jaco. Află astfel cu o plăcută surprindere că cei doi strengari se gândiseră la tot și că pregătiseră toate cu o logică extraordinară și o meticulozitate demnă de oameni maturi și experimentați.

Mai era încă obstacolul principal: neplăcuta și primejdioasa prezență a sentinelelor pe care trebuia poate să le ucidă, până s'ajungă la grajdul, unde Jim și Jaco trebuiau să aleagă și să înhame pe cel mai bun cal al lui Icerahy.

— La voia lui D-zeu ! exclamă căpitanul, punând pe masă paharul pe care-l golise. Peste o oră când toți oamenii de gardă își vor face siesta, să fie totul gata. Du-te repede la bucătărie și fă așa ca Juan să se îmbete turtă.

— Să se îmbete ? Dar, era deja sub masă când am venit... Și dacă s'o deștepta, Jim o să aibă grijă să-i mai toarne două trei păhărute de „pulque“, ca să-l adoarmă de tot.

Căpitanul Sandoval puse pe Jaco să-i explice în ce constă secretul intrărei subteranei.

Jaco scoase din buzunar o bucată de hârtie murdară pe care desenase grosolan o ușă.

— Punctele astea negre, zise el sunt butoanele pe care trebue s'apăsați de două ori una după alta, începând de la cel de sus... și eu și cu Jim vom aștepta la intrarea grajdului, ținând de căpăstru calul.

Căpitanul Sandoval observă îndelung petecul de hârtie și părea cufundat în gânduri.

Își reamintea numeroasele schimbări de direcție la dreapta și la stânga, pe care le notase cu preciziune când pătrunsese pentru prima oară în galerie, cu ochii legați, condus de unul din acei briganzi care îi ținea calul.

— Grajdul e la a douăzecea cotitură, venind din afară, nu-i așa ?

— Asta nu știu, căci n'am numărat niciodată... Dar mă duc să număr.

— Deocamdată nu e nevoie, e un detaliu de o importanță secundară; du-te și vino peste o oră cu Jim ca să mă luați și băgați bine de seamă că de viața mea depinde aceea a senoritei Dolores... Contez pe voi !

— Pe viață și pe moarte ! jură Jaco, grăbindu-se să iasă ca să se ducă la fratele său și să-i comunice ce hotărâse căpitanul.

— Momentul e propice îi spuse Jim. Am dat lui Juan încă un pahar de vin. E beat mort.

La ora hotărâtă, Jim deschise ușa celulei No. 6. Inima căpitanului Sandoval bătea să se rupă; dar avu o tresărire de uimire văzând intrând pe cei doi mici negri. Ei târau pe Juan și rugară pe căpitan să le ajute să'l puie pe pat.

Și după ce'l așezară, îi puseră alături cheile celulei.

— Și acum urmați-mă zise Jaco, armele sunt aci la doi pași, sunt chiar armele dv., pe care le-am luat.

Căpitanul aruncă o ultimă privire asupra aceluia, care avea desigur să plătească cu viața, greșala de a se fi îmbătat, dar mizerabilul nu merita nici o milă.

Jim împinse ușa celulei și cu un zâmbet șiret:

— Mâine de dimineață, când s'o deștepta n'o să aibă o surpriză tocmai plăcută. Pentru un moment, d-le căpitan iată armele dv. și Sfânta Fecioară să vă protejeze !

Acestea fură ultimele cuvinte schimbate de căpitan și de cei doi salvatori pe drumul care ducea spre libertate si spre răsbunare.

Totul merse de minune, de oarece Jim și Jaco, după ce furaseră cheile dela Juan, se feriră să se mai apropie de sala de gardă, unde ședeau în permanență sentinelele.

La o sută de metri mai departe, veghia altă sentinelă, înarmată până în dinți. De acolo începea adevăratul pericol.

Căpitanul apucă cu mâna stângă pumnalul și cu dreapta spada, ne fiind prudent să facă uz de arme de foc.

Deodată pe când mergeau, strecurându-se dealungul zidurilor, Jim apucă brațul căpitanului și îl împinse brusc împreună cu Jaco, într'o scobitură a stâncei, care forma o minunată ascunzătoare, pe când el fugea în patru labe în direcția sălei de gardă, imitând strigătul pumei.

Stratagema reuși. Santinela fugi pe urmele presupusei fiare. Jaco și căpitanul profitară ca să fugă cât îi tineau picioarele în sens opus, oprindu-se numai când observară o a doua sentinelă.

Micul negru întinse căpitanului o frânghie și îi arătă cu o mimică expresivă o bucată mare de stofă: căpitanul văzu și înțelese. Cu iuțeala fulgerului Jaco înfășură capul soldatului, pe când Sandoval îi lega brațele și picioarele spre a-l împiedica de a se mișca. Rămânea ultima sentinelă. Sandoval fu nevoit s'o străpungă cu spada, deoarece fusese descoperit și soldatul trăsese asupra lui, din fericire fără a-l răni.

Trebuia să procedeze repede, căci zgomotul focului de armă trebuia să fi dat alarma.

Jaco și fugarul porniră în fugă nebună ca și când ar fi avut aripi la picioare! Ajunseră la grajd. Jaco intră și eși imediat cu doi cai. Intinse frâul calului care avea șeaua pe el căpitanului și încercă să se urce și el pe celălalt. Soldații araucani îi ajunseră din urmă și traseră asupra căpitanului pe când acesta se urca în șea, dar Jaco înțelegând pericolul își puse calul deacurmezișul galeriei împiedicând trecerea.

Pentru a împiedica pe soldați să-i urmărească Jaco îi lovea cu patul puștii, dând astfel timp căpitanului să ajungă la ușa subteranei s'o deschidă și apoi s'o închidă în urma sa. Pentru un moment era salvat.

Căpitanul fugea la galop pe când araucanii se pregăteau să-l urmărească iar alți soldați, în galerie doborâseră calul lui Jaco și luând-l pe acesta pe sus îl transportau în camera de gardă.

Vreo zece călăreți se luară după Sandoval, care era cu foarte puțin înaintea lor. Căpitanul își îmboldea calul cu glasul și cu pintenii ca să nu mai cadă în mâinile Demonului, care de data asta l'ar fi împușcat fără milă. Iar urmăritorii săi care știiau că dacă nu-l vor prinde vor fi la rândul lor spânzurați îl urmăreau cu îndârjire într'o goană nebună. Această cursă fantastică dura de mai multe ore când calul căpitanului se poticni.

Sandoval constată cu teroare că animalul șchiopăta și că noaptea începea să învăluie nemărginita câmpie. Iar în timpul acela araucanii iuțeau pasul cailor, fiind siguri că-l vor ajunge.

Intr'adevăr căpitanul fu în curând în bătaia puștilor urmăritorilor săi.

Considerându-se deacum pierdut, jură să-și vândă scump viața și s'o apere cu eroism. Și pe când calul său însângerat de pinteni fugea nebunește, căpitanul întors în șea trăgea contra urmăritorilor doborând pe rând patru din ei, cari erau mai aproape.

Cei cari se găseau mai în urmă se opriră.

După o scurtă consfătuire între ei, reluară cursa cu și mai mare furie.

Scoteau strigăte de fiare sălbatice. Caii speriați se ridicau în două picioare și potcoavele lor scoteau scântei. Când călărețiii fură destul de aproape, șeful lor strigă::

— Foc !

Patru gloanțe atinseră calul, care se prăbuși la pământ, rănit de moarte. Căpitanul târât și el în cădere, abia se putu elibera din scări.

Araucanii scoțând victorioși strigăte de bucurie deteră iarăși pinteni cailor.

Căpitanul Sandoval, oaspele și prizonierul Demonului pampasurilor părea învins pentru a doua oară și soldații cari'l urmăreau erau acum siguri că nu vor mai fi spânzurați.

Dar, când descălecară și plecându-se asupra calului rănit nu găsiră pe căpitan, araucanii ridicară furioși pumnii la cer, blestemând și urlând de furie.

Inc'odată ofițerul le scăpa. Demonul nu-i va mai ierta. Moartea sta deasupra capetelor lor, lugubră ca și noaptea neagră ce acoperea vasta tăcere a pampasului.

— Pe toți diavoli ! murmură acela care-i conducea, mort sau viu, trebuie să'l prindem.

Camarazi, trebuie, cu orice preț, să-l readucem în celula lui înainte de întoarcerea stăpânului.

Aprinseră torțele și la lumina lor sinistră, aventurierii căutară în zadar pe dispărut, fără să observe că de zeci de ori îl atinseră cu piciorul.

Descurajat șeful trupei se hotărî să aștepte ivirea lunei ca să continue cu cercetările.

Așezară sentinelele dându-le ordin să tragă asupra căpitanului, la cel mai mic gest de rebeliune, dacă s'ar fi arătat în timpul rondurilor lor de veghe.

Luna se ridicase pe cer, dar ochii cercetau în zadar, căpitanul nu se vedea.

In depărtare câinii prairiei lătrau furioși apoi tăceau pe când aerul răsuna de miorlăitul jaguarilor și al kangurilor, cari-și disputau prada: se auzea în apropiere zgomotul unui torent.

In zori, morți de oboseală și de frică araucanii reîncepură cercetările lor. Văzură un cal mort și o dâră lungă printre ierburile pampasului, lăsată de un corp omenesc.

— Sânge ! observă unul din banditi.

Fugarul e rănit și s'a târât aci... priviți !

Soldații sărind în picioare, urmară dâra și de odată se opriră.

Intr'o râpă ce se găsea la vreo cinci zeci de pași curgea un torent furios ale cărui ape spumoase se rostogoleau în umbra unor stânci enorme.

Banditii scoaseră strigăte feroce.

Descoperiseră pe căpitan întins pe nisip, în marginea pădurii.

Prinzându-se de stânci, de rădăcini și de arbuștii din jur ajunseră la el.

— Mort ! e mort ! zise unul din briganzi aplecându-se asupra lui.

Ce noroc !

— Nu încă! striga căpitanul, sărind în picioare.

Și cu un foc de revolver, culcă la pământ pe imprudentul care se aplecase asupra sa.

CAPITOLUL II

La ora fixată

La ora unu după amiază, ora siestei în fortăreaţa subterană a Demonului pampasurilor. Şi totuşi nici unul nu doarme. Toţi sunt la posturile lor şi n'au de cât un singur gând :

„El Diavolo ! El Diavolo !".

Aceste cuvinte erau de ajuns ca să terorizeze pe acei oameni, pe cari torturile prizonierilor nu-i înduioşaseră niciodată.

Demonul s'a reîntors în peştera sa, de unde sfidează, fără teamă, toată poliţia argentiniană.

Se retrăsese în camera sa de lucru şi ordonase imediat :

— José, trimite-mi pe doctorul Geromio.

José salută şi eşi. Demonul se întinse într'un fotoliu comod, întinzând picioarele şi rotind în jur o privire nesigură, cu fruntea brăzdată de o cută adâncă, cu figura aspră şi rea.

Părea foarte palid, din puţinul cât i se vedea din masca roşie.

Se jucau cu un pumnal, încercându-i vârful pe lemnul mesei.

Pentru cine cunoaştea pe Icarachy, agitaţia şi paloarea aceea dovedeau o furie cu greu stăpânită.

Se ridică, dând semne de nerăbdare, aprinse o ţigară şi sună cu un clopoţel de argint, chiar în momentul acela José apăru. Şi acesta se dete la o parte, ca să lase să treacă pe un om slab şi încovoiat cu aerul umil şi fricos.

Acest om era doctorul Geromio, fost farmacist, dentist, medic, chirurg, evadat din închisoarea din Cordova, unde

fusese condamnat la douăzeci de ani reclusiune, pentru mai multe otrăviri.

Om foarte abil, destul de cult, amestecat în multe comploturi revoluționare, evadând, găsise adăpost la câțiva conspiratori și unul dintre aceștia îl recomandase Demonului.

De doi ani de când acest individ era în serviciul Demonului, combinase nenumărate otrăvuri și trimisese pe lumea cealaltă numeroși argentini.

Ca să fim dreptți — trebue să adăogăm, — că salvase viața multor răniți și redase sănătatea multor bolnavi.

— Deci, doctore Geromio, operația a reușit ? întrebă Demonul.

— Admirabil, stăpâne, răspunse medicul, îndreptându-și puțin corpul. Am putut extrage glontele, am pansat rănile din spate și i-am îngriiit umărul fracturat.... așa că peste câteva săptămâni, căpitanul Sandoval va putea fugi din nou și ucide nepedepsit, pe cei mai buni din soldații d-voastră.

Doctorul Geromio tăcu brusc și se lasă să cadă, tremurând, pe un scaun, înspăimântat de privirea severă a stăpânului.

— Doctore, mărginești-te să execuți ordinele mele, fără a le comenta. Aceasta să fie ultima oară când îți permiți să faci ironii. Atunci, ești sigur că nu se va ivi nicio complicație ?

— Nici una stăpâne.

— Bine. Viața lui Sandoval e în mâinile dumitale și răspunzi cu a dumitale de ea.

— La ordinul dv. stăpâne.

Demonul făcu un semn și doctorul Geromio se retrase, furios, că trebuia să facă să trăiască pe căpitanul Sandoval, în loc să-l fi asasinat, satisfăcându-și astfel ura sa împotriva tutulor spaniolilor de rassă argentină.

Dar, abia fu singur și Demonul își reluă aerul furios. Aprinse și asvârli vreo cinci țigări și se plimbă în sus și 'n jos prin cameră, retrecându-și în minte evenimentele din ultimele zile.

Dacă alte expediții erau destul de fructoase, toate acelea care de departe sau de aproape se legau de atentatul în contra lui Don Esteban de Lucca avuseseră un rezultat deplorabil

încercarea de a se înțelege cu conspiratorii, cari pregăteau o revoluție sângeroasă la Buenos-Aires, dase greș.

Revoluționarii și Demonul contaseră pe cele nouă milioane ale lui Dolores, spre a putea proceda la o revoltă în massă.

Pierderea lor fusese pentru toți o desiluzie. Contase apoi și pe căsătoria lui Dolores cu căpitanul Sandoval, pe care 'l știa inamorat de tânăra fată.

Voia să silească pe procurador să-și dea consimțământul la această căsătorie, ca să poată atrage, apoi de partea sa, pe căpitanul Sandoval. De aceea, trata cu atâta generozitate, pe un inamic, din care spera să-și facă un aliat. Și toate planurile sale fuseseră zădărnicite de rănirea căpitanului și de ținerea în captivitate a lui Dolores și a lui Manuelo.

Și aceasta îl făcu să se gândească la Rascas și la Gronollers.

Chemă pe José...

— Trimete-mi pe Matteo, pe Pedro și Bernardo. Vreau să știu exact, cum a putut evada Sandoval.

— Stăpâne, îmi dați voie să vorbesc ?

— Vorbește José !

— Stăpâne, dacă Jim n'ar fi gata să moară și dacă tovarășul său n'ar fi la căpătâiul său în aceeași celulă și dacă Juan, bucătarul, n'ar fi închis și el, aceștia v'ar putea informa mai bine de cât toți ceilalți.

— Vom vedea atunci, mai târziu. Jin e pe moarte ?

— Da, stăpâne.

Demonul scrise câteva cuvinte pe o foaie din carnet.

— Du numai de cât biletul ăsta doctorului. Trebuie ca Jim să trăiască.

. . . . . .

Să ne întoarcem acum la Granollers și la trupa sa, care poposise după cum știm lângă „Chapparal".

Granollers și sergentul său urmați de restul trupei, se instalară deci și se odihniră câteva ore, iar după aceea toți porniră ca să ajungă pe Rascas și călăreții săi. Aceștia fură ajunși înainte de apusul soarelui în lagărul lor, îndărătul unei coline la o mică depărtare de pădurea, în care se întăriseră indienii tobas.

Hotărîră să-i atace pe aceştia înainte de răsăritul soarelui.

Sergenţii Ramon şi Cardon se oferiseră imediat ca ei-elerori.

Amândoi îşi disputau onoarea de a aduce prizonieri, fără să tragă nici un foc de armă.

Rascas se cam îndoia de reuşita întreprinderii, dar ca să nu le răcească ardoarea, nu spuse nimic şi alese pe Ramon.

— Mă închin, zise Cardon, dar de ce Ramon ? Şi eu sunt tot atât de curagios, ca şi el.

— Fiindcă Ramon e un vechi *gaucho,* care a păscut vitele la frontiera teritoriilor indiene şi cunoaşte mai bine vicleniile indienilor tobas. Tu eşti un soldat de valoare, dar vei fi mai de folos rămânând aci.

Concluzia satisfăcu pe amândoi banditii, care-şi strânseră mâinile cu efuziune.

După un sfert de oră, Ramon şi cincisprezece araucani aleşi de dânsul, se urcau pe cai; apoi ajunşi într'un luminiş al pădurii, legară caii. Iar după o oră, Ramon descoperise lagărul indienilor Tobas. Îşi aşează oamenii în diferite puncte, recomandându-le să nu facă uz de armă, de cât în caz extrem ; apoi se depărtă, urmat de un singur om.

Strecurându-se printre arbori, reuşi să pătrundă în lagărul inamicilor.

Şi amândoi văzură pe un sergent din trupa lui Manuelo, un bătrân metis, numita Cicuta.

Cicuta era legat de un arbore cu nişte curele subţiri.

Ramon se apropiă şi tăindu-i pe rând legăturile, îl întrebă :

— Unde e Manuelo ? Dolores mai trăeşte ?

— Dolores e bine păzită. Manuelo a fost luat de Lupul roşu.

Ramon mai avea de tăiat legăturile de la picioarele lui Cicuta, când un indian, iute ca fulgerul, smulse cuţitul din mâinile liberatorului. Alt indian îl apucă de gât şi un al treilea ridică braţul înarmat cu o suliţă, vrând să-l străpungă.

Dar Cicuta care avea braţele şi pieptul libere, oprise braţul indianului şi sulita deviind, se înfipse adânc în pământ.

Intr'o secundă tot lagărul fu în picioare. Cicuta, care izbutise să se libereze şi Ramon se văzură înconjuraţi şi ameninţati de toate părţile.

Tactica indienilor nu era se vede de a ucide pe cei doi sergenți ai Demonului, ci de a se servi de ei, spre a-l atrage, căci altminteri cei doi banditi ar fi fost măcelăriți într'o clipă.

In timpul acesta banditul care însoțise pe Ramon, se dusese să vestească pe tovarășii săi și toți se repeziră în ajutorul acestuia, pe când unul din ei, pornise în galop să anunțe lui Rascas cele întâmplate.

Dar o salvă de detunături care izbucnise înainte de sosirea stafetei, trezise atenția acestuia.

Când cele două trupe sosiră, Rascas și Ramon constatară cu uimire că Cicuta dispăruse.

Uimirea lor se transformă în furie, când auziră strigătele desperate ale lui Cicuta în apropiere.

Ce se întâmplase? Nu era momentul să facă presupuneri și banditii se repeziră în partea de unde veneau strigătele.

Străbătând luminișul, văzură câțiva indieni, cari transportau pe Cicuta, pe când alți doi fugeau cu cadavrul unuia din șefii lor.

Alergară după răpitori, neîndrăsnind totuși să tragă asupra aceluia, care transporta pe Cicuta de teamă să nu rănească pe acesta din urmă. Și era necesar ca Cicuta să trăiască, spre a le da informații.

Dar, arborii, ierburile înalte, spinii împiedicau această goană și cum indienii era în pădure ca acasă la ei, lupta deveni în curând imposibilă.

Rascas și oamenii săi nu puteau înainta mai mult, fără primejdia de a se rătăci și de a cădea sub loviturile indienilor. Fură nevoiți să se înapoieze; înc'odată deci, erau învinși.

Pe când se reîntorcea în lagăr, Rascos își zicea, că de va fi să moară, va muri cel puțin luptând până în ultima clipă.

Fu primit de Granollers, ale cărui priviri se iluminară de străfulgerări sinistre, când auzi de noua înfrângere.

— Caramba! numai meritäm să ni se spue oameni, dacă nu măcelărim pe câinii ăștia de indieni până la cel din urmă înainte de a ne prezenta în fața stăpânului.

— Granollers, zise Rascas, aceasta nu se va întâmpla așa de curând, căci ei sunt prea bine ocrotiți de configurația

solului, pe care ei îl cunosc în cele mai mici amănunte, putându-se refugia în orice moment. A ! dacă spaniolii ar fi avut sufletul indienilor, stăpânul nostru n'ar fi putut niciodată să se stabilească în peștera sa !

Gronollers, înfuriat îl acuză ca insultă pe patronul lor.

— Nu ! din experiență vorbesc așa, zise Rascos. Dacă stăpânul m'ar fi ascultat din prima zi când i-am oferit toată experiența mea în ce privește acești Tobas, n'am fi azi aci. Mai sunt încă patru zile și douăzeci și cinci de minute până la scadența fatală.

Rascas își puse ceasornicul în buzunar, pe când Gra-nollers protesta, strângându-i mâna.

— Ce D-zeu, un bătrân viteaz ca d-ta !

Haide.... Curaj !

— Curaj ? Dacă altul mi-ar fi spus acest cuvânt l-aș considera ca o insultă, dar tu ești un amic, un fiu și semeni atât de bine cu bietul meu Pietro, care a murit... de aceea te iubesc și te iert.

Apoi cuprins iarăși de gânduri negre :

— Ascultă Granollers, după ce Demonul mă va fi spânzurat.....

— Locotenente nu vorbi așa. Până mâine victoria va fi a noastră.

— Crezi ?

— Dovada... Iată ceva nou... Rascas se întoarse. Câțiva călăreți se apropiau. Ei aduceau un om sub escortă

CAPITOLUL III

Un nou aliat al Demonului

Când călăreții fură la câțiva pași, Rascas și Granollers se găsiră în fața unui tânăr de vreo douăzeci de ani, puternic ca un Hercul, voinic și viguros.

— Cine ești ? Ce vrei ? întrebă Rascas, cu glasul aspru.

Tânărul își trecu mâna pe frunte și păru că se turbură ; dar ridică repede capul cu mândrie.

— Cine sunt ? un inamic al indienilor Tobas, cari au răpit pe mama mea, văduva uniu bogat *estanciero* din Campo..... Ce vreau ? Să vă servesc.

— Și de ce vrei să ne servești pe noi, adică să servești pe Demonul pampasurilor, ale cărui fapte te-au făcut desigur să tremuri auzindu-le ?

— Fiindcă....

— N'am terminat. De ce vii să te predai mie ? Căci de-acum ești prizonierul meu. Înțelegi ? Ești prizonierul lui Rascas, inamicul neînduplecat al indienilor Tobas ! Nu ești cumva vreun trădător ? Nu cred că ai venit la noi numai de dragul Demonului.

— E adevărat, venerabile și viteze Rascas..... Eu n'am mințit nici o dată și n'aș putea minți.

Călăreții, cari aduseseră pe tânăr începură să protesteze și se apropiară, gata să'l înhațe, la cel mai mic gest al șefului.

— Depărtați-vă, camarazi, a vorbit ca un bărbat. Lăsați-l să se explice.

— Iată, eu sunt Metis. Metisa Giacinta e sora mea de lapte. Un mare șef Tobas, vrea s'o ia ca sclavă si eu nu vreau.

— E omenesc. Dar tu ai minţit. Continuă. Cum te chiamă ?

— Jacobo Fernandez, născut la *estanciera* Lucia, răspunse tânărul pălind îngrozitor. Aveam doi ani când indienii mi-au răpit pe mama mea.

— De ce această turburare, tinere ? Numele mamei tale.

— Turburarea mea ? Fiindcă d-ta m'ai acuzat de minciună şi nu mă pot răzbuna. Numele mamei mele : Rosalia Piquita, născută la Mendoza, în Anzi.

A ! mişeii, au ucis-o la *estanciera,* împreună cu tatăl meu.

Rascas scoase un strigăt de bucurie, sărind, sărind în picioare şi o lacrimă îi tremură în colţul ochilor. Şi, în mijlocul înmărmuririi generale, îmbrăţişă pe tânăr.

— Locotenentul şi-a pierdut capul : murmurară câţiva soldaţi, tot atât de uimiţi de incident cât şi Jacob.

Dar Rascas îşi reluase liniştea obişnuită.

— Jacobo, ce servicii vrei să ne faci în schimbul a ceeace ceri ?

— Să fiu călăuza voastră toată viaţa mea, în expediţiile voastre, împotriva indienilor Tobas şi să vă conduc deacum înainte fără ca să mai întâmpinaţi obstacole, sau să pierdeţi din oameni, până la ascunzătorile lor. Acesta e adevărul. Impuşcaţi-mă pe loc, dacă aveţi cea mai mică bănuială.

Şi scoţând cu un gest lent un revolver de la cingătoarea unui din banditii mai apropiaţi, prezentă arma bătrânului locotenent al Demonului.

Rascas se ridică. Şi apoi zise cu un glas solemn.

— Jacobo nu poate fi un trădător, camarazi ! Rosalia Piquita şi soţia mea Maria, erau surori. Şi Jacobo e nepotul meu. Ura lui Jacoba împotriva indienilor tobas, e şi ura mea. Jacobo vino în braţele mele !

Unchiul şi nepotul se aruncară unul în braţele celuilalt, în mijlocul aclamaţiilor cordiale şi entuziaste ale banditilor şi ale araucanilor, cari aflând de cele ce se petreceau, alergară ca să primească pe noul aliat.

— Nu-ţi spuneam eu, locotenente că azi, chiar victoria va fi a noastră ! exclamă Granollers, surâzând.

— Să dea Dumnezeu să fii profet ! răspunse Rascas, strângându-i mâna.

După câteva minute trupa porni la drum. O luară pe

marginea pădurii, apoi străbătură un spațiu cari da într'o câmpie, în mijlocul căreia se înălțau arborii unui „*Chapparal*". Și Jacobo arătând frunzișul arborilor :

— Colo se ascunde cea mai mare parte dintre indienii Tobas, pe cari îi vom masacra, fără a răni însă pe prizoniere, care sunt păzite într'o grotă din mijlocul Chapparalului.

— Dar Manuelo ? întrebă Granollers.

— Lupul roșu l-a răpit.

— Il vom scăpa, întrerupse Rascas cu vioiciune.

Rascas și Granollers descălecară. Ceilalți îi imitară. Caii fură legați de arbuștii din pădure și lăsați în paza a vre-o cincisprezece briganzi, cari rămaseră de sentinelă.

Apoi, eșind din pădure, Jacobo și restul trupei se culcară la pământ și se târîră prin ierburile înalte, până la chapparal.

La început totul merse bine ; apoi lucrurile începură să se strice. Un araucan fu descoperit de un tobas, care dete alarma.

Lupta fu grozavă ; mulți briganzi fură uciși, indienii căzuseră și mai mulți. In grotă, Dolores și Giacinta auzeau vâjâitul gloanțelor și așteptau cu îngrijorare sfârșitul luptei.

Aceasta era să se decidă în favoarea bandei lui Icarahy, când unul din șefii indieni care ședea cu alții în interiorul grotei, eși îngrijorat de apropierea detunăturilor. Dintr'o privire înțelese pericolul situației ; erau pe punctul de a pierde beneficiile victoriilor precedente.

Vreo cincisprezece tobas se înapoiau în grată, goniți de intensitatea împușcăturilor. Șeful lor le ordonă să se întoarcă în luptă. Ei se supuseră dar nu plecară singuri. Impingeau înaintea lor pe Dolores și pe Giacinta, mai mult moarte de frică și pe Cicuta strâns legat. Indienii puseră pe prizonieri în fața grotei, iar ei se așezară îndărătul lor cu armele întinse. Trimiseră o ploae de gloanțe de săgeți și de sulițe asupra araucanilor. Iar aceștia primiră ordinul să bată în retragere și să înceteze focul.

Beat de furie Rascas fusese nevoit să dea acest ordin ca să nu tragă asupra prizonierilor. Indienii tobas profitând de această retragere se năpustiră asupra araucanilor, cari fură nevoiți să renunțe definitiv la luptă și să se refugieze în pădure.

Rascas, Granollers, Ramon și Jacob ținură consiliu. Ce-

era de făcut ? Ce viclenie să întrebuinţeze ca sa pue mana pe prizonieri înainte de a porni în căutarea Lupului roşu şi a lui Manuelo ? Hotărîră să trimită un parlamentar. Jacobo propuse să se ducă el, însoţit de doi călăreţi. Dar curagioasa propunere fu respinsă fiind prea temerară, deoarece, trimiţând un astfel de ambasador ar fi părut o prea mare sfidare şi ar fi înrăutăţit şi mai mult pe indieni cari urau pe Jacobo.

Se acceptă însă, propunerea lui Ramon. Dar, ce zălog să ofere în schimbul prizonierilor ?

Se învoiră ca, profitând de faptul că indienii nu ştiau de executarea Coyotului, să le promită, în numele Demonului să redea libertatea acestuia în schimbul prizonierilor şi ca unul din locotenenţii Demonului să rămâe ca ostatec până la reîntoarcerea Coyotului printre ai săi.

Dar cine să se sacrifice pentru cauza comună ? Nu încăpea îndoială asupra soartei ce i-ar fi fost rezervată îndată ce indienii ar fi înţeles înşelătoria. Căci Coyotul fiind mort nu se mai putea înapoia.

— E datoria mea, declară cu răceală Rascas. Eu îmi pot risca pielea, deoarece acum sunt sigur că voi fi spânzurat sau împuşcat din ordinul stăpânului.

— Vom mai vorbi despre asta, când parlamentarul se va întoarce, dacă se va mai întoarce, observă cu tristeţă Granollers, căci se prea poate să fie linşat sau scalpat.

Nici un muşchi de pe faţa lui Ramon nu se mişcă. Luă cu un gest mândru steagul alb din mâna unui araucan şi escoratt de doi călăreţi plecă în galop spre chapparal.

Rascas, Granollers şi Jacob, servindu-se de un binoclu, urmăreau de departe peripeţiile dramei.

Văzură astfel pe Ramon oprindu-se în marginea „chapparal"-ului la o distanţă de câţiva metri înaintea celor doi călăreţi.

Câţiva indieni îi eşiră înainte şi Ramon, care vorbea corect limba lor, — ca şi Rascas de altminteri, — discuta cu ei, — judecând după frecuenţa gesturilor, — cu multă însufleţire.

Aceştia dispărură în „Chapparal", Ramon şi tovarăşii săi înaintară câţiva metri şi fără să descalece se opriră la umbră cu armele în mână.

După un sfert de oră veni alt grup de Tobas. Descura-

jarea, deziluzia cu greu disimulate se citeau pe figura briganzilor și a lui Jacob, când se înapoiă Ramon.

— Ei bine ? întrebă Rascas.

— Totul ar merge bine, dacă am fi găsit pe Manuelo. Dar indienii tobas nu știu unde e șeful lor, Lupul roșu, care l'a luat cu dânsul. Ei cred că Manuel după ce va îndura chinurile torturii, va fi ars pe rug, iar cenușa lui risipită la cele patru vânturi.

Toți oamenii scoaseră strigăte de revoltă și deoarece, uitând că și ei făceau acelaș lucru ba chiar și mai rău, cu nenorociții cari nu puteau plăti birurile enorme ce li se impuneau. Dar, era vorba de Manuelo și Manuelo era un șef destoinic, un viteaz iubit de toți araucanii și de Demon, care avea pentru dânsul multă stimă și pretenie.

— Nu, asta nu se va întâmpla, cât timp voi trăi eu ! strigă Rascas.

— Pentru un moment cel puțin, nu încă, replică Ramon, căci senorita Dolores, câștigând simpatia marelui mag al tribului, dându-i un inel în dar, acesta a convins pe Lupul roșu să amâe execuția sentinței, ba chiar să n'o facă deloc deoarece moartea lui Manuel ar fi urmată imediat de a Coyotului.

— Și atunci ? atunci ? întrebară toți, curioși să afle mai mult.

— Iată în câteva cuvinte cuvinte răspunsul indienilor.

„Vor aștepta până la ivirea lunii noui — nici un minut mai mult, — ca să ne dea pe Manuelo cu condiția să le aducem pe Coyot. De nu, Manuel va fi imediat executat... Și ca garanție pentru buna noastră credință, unul din noi va trebui să rămâie ca ostatec.

Rascas se oferi din nou. Ii se demonstră că era preferabil să se înapoieze la stăpânul său și să-și menție cuvântul dat.

— In timpul acesta trebuie să izbutim să răpim pe Manuelo și tezaurul care îl are la el, împreună cu senorita Dolores și cu Giacinta, asigură Granollers.

Ramon reluă :

— Rascas, mergând în galop, va ajunge, înainte de ora fixată și îndată ce-i va fi explicat cum stau lucrurile, îi va acorda desigur un răgaz de patruzeci și opt de ore ca să-i

permită să se înapoieze cu Dolores, Giacinta, Maneulo și mi-ioanele.

Jacob care observa cu binoclul raportă că indienii dis-utau foarte însuflețit între dânșii, desigur cu privire la Ramon.

Aceasta le aminti dureroasa necesitate ca unul dintre ei să se sacrifice spre a asigura reușita planului lor.

Sergentul Cardon insistând ca onoarea să-i fie lăsată ui, el fu aclamat de camarazi ca un erou, care se duce să alveze patria în pericol.

Ramon porni iar spre „Chapparal". Predete pe Cardon n mâinile indienilor și le ceru să jure că vor trata bine pe ânărul sergent.

— Desigur, îl vom trata așa cum tratăm pe oaspeți și e ostateci, adică întocmai ca pe noi înși-ne și așa cum tre-uie să trateze Demonul pe marele nostru șef alb, *Coyotul !* exclamă șeful indian.

Aceste cuvinte sunară neplăcut la urechea lui Ramon, care asistase la execuția sumară a Coyotului, ordonată de Demon.

Dar Ramon se înapoiă imediat spre a hotărâ împreună cu cilalți asupra unui nou atac nocturn, atac la care avea să participe și Rascas, făcând astfel o ultimă încercare, care dacă nu reușea avea totuși să 'i permită să se prezinte în fața judecătorului său, înainte de ora stabilită.

Vai, când se înapoiară la „Chapparal" un foc mare ar-dea în fața grotei absolut goală ; iar în foc zăceau corpurile carbonizate ale morților și răniților cari nu putuseră fi luați de indienii dispăruți.

— Nu-mi mai rămâne decât să mă pun la dispoziția stă-pânului, zise Rascas. Adio camarazi !

— Nu, la revedere Rascas ! Aibi încredere în noi, răs-punseră ceilalți în cor.

— Mulțumesc camarazi ! repetă Rascas, înapoindu-se cu câțiva călăreți, cari îi mai rămăseseră din cei cincizeci încredințați de Demon, ca să învingă ca un erou, sau să se înapoieze ca să moară ca un vinovat.

Și acolo, în fundul vizuinei sale, Demonul, uitându-se pentru a zecea oară la ceas striga :

— José, spune să se pregătească sala cea mare a con-

silíului. Să se adune toţi cei cari nu sunt de gardă,— ca să asiste la triumful lúi Manuel, sau la sentinţa de moarte a lui Rascas.

Zece minute mai târziu, un călăreţ semnala sosirea unei trupe în mijlocul unui nor de praf, ridicat de copitele cailor în galop.

— E numeroasă trupa ? ntreba Icarahy.

— Nu, stăpâne. Am putut număra doar treizeci de călăreţi împreună cu Rascas. Căci el e. L'am recunoscut după pălăria sa împodobită cu o pană de struţ şi după statura sa marţială. Demonul păli.

— Manuelo, locotenentul Manuelo, e printre călăreţi ? întrebă el.

— Nu, căci ar fi în fruntea celorlalţi, alături de Rascas.

— Bine ! Să se prezinte cu toţii în sala de consiliu.

Indată ce demonul se aşeză în fotoliul pus pe un fel de estradă acoperită cu stofe bogate, toate trupele din cavernă se adunară în sală, iar Rascas intră urmat de călăreţii săi.

Erau albi de praf şi abia răsuflau. Rascas era livid, dar aerul său impunea respect. Asvârli armele şi pălăria la picioarele stăpânului, care fixă asupra lui o privire plină de furie.

— Vorbeşte !

Rascas, povesti, fără ca glasul să-i tremure, evenimentele desfăşurate. Urmă o tăcere spăimântătoare.

Demonul se ridicase plimbând asupra celor prezenţi privirea aceea, care ţintuia pe loc pe nenorociţii asupra cărora se oprea.

Tovarăşii lui Rascas plecară capul ca nişte culpabili, şeful lor aştepta rece şi liniştit ca stăpânul să vorbească.

Şi Icarahy rosti în mijlocul tăcerii generale:

— Fiindcă ai sosit la ora fixată, îţi fac graţia de a te lăsa să alegi felul de moarte pe care îl preferi; vrei să fii spânzurat, sau preferi să-ţi zbor creierii ?

Niciodată Demonul pampasului nu se arătase atât de înfuriat ; dar figura sa era pe trei sferturi ascunsă de masca roşie pe care n'o scotea niciodată, aşa că din acea figură misterioasă, araucanii şi banditii nu cunoşteau decât ochii fulgerători, gura mândră şi bărbia energică.

Bătrânul Rascas nu clipise auzind grozava sentinţă. Totuşi avu o clipă de ezitare : nu dură de cât o secundă,

timpul cât să se gândească, că glonțul stăpânului nu-și greșea niciodată ținta și că un laț înodat de o mână amică, chiar dacă ar fi fost a călăului, putea duce la miraculoase și fericite erori, ultima speranță a condamnaților.

Multe alte gânduri i se zbăteau în minte, dar trebuia să răspundă.

Stăpânul, cu bărbia în mână privea țintă pe Rascas ca și când ar fi încercat să-i citească în suflet.

Rascas se decise însfârșit și extrem de calm, privind drept în față pe Demon, zise :

— Bătrânul Rascas, căruia Icarahy îi datorește descoperirea acestei caverne, cere, ca supremă grație, să fie spânzurat pe terasă cu fața spre apus, pentru ca trupul său să înspăimânte vecinic pe inamicii Demonului pampasurilor.

— Se acordă !

— *Gracias !*

— Dar, Rascas nu e asta ce trebue să-mi spui. Călătoria pe care o vei face e lungă; nu se întoarce nimeni din ea, afară numai de o minune.... Și pe Sfânta Fecioară, o astfel de minune nu s'a împlinit niciodată ; eu n'am grațiat niciodată pe un spânzurat al cărui laț s'a desfăcut, sau a cărui frânghie s'a rupt... Și tu speri în această minune, dacă-ți citesc bine în gând ?

Vorbește Rascas... Vreau să-ți acord această favoare, excepțională pentru un condamnat la moarte, în memoria datoriei pe care mi-ai amintit-o ; datorie care va fi plătită cu independența patagonilor, a araucanilor, a puelscilor și cu măcelărirea și definitiva distrugere a spaniolilor, infami asupritori ai indigenlor.

Și Rascas răspunse :

— Demonul știe să citească în adâncul sufletelor... Stăpân asupra vieții vrășmașilor ca și a servitorilor săi. Demonul pampasurilor va fi viitorul președinte al Republicei Argentine neconstitiute ; nu putea să mă condamne la o moarte mai bine meritată și mai dulce, pe mine șeful valoros căruia până azi destinul îi zâmbise totdeauna !

Și adaogă zâmbind cu tristețe :

— Stăpânul să hotărască ziua execuției... destinul va hotărî felul și ora răzbunării.

La aceste ultime cuvinte care conțineau o amenințare

realată, Demonul strânse cu înfrigurare mânerul revolverului pe care îl purta totdeauna la cingătoare și roti privirea înfuriată asupra celor din jur și asupra lui Rascas.

Mulți din cei prezenți păliseră. Demonul era stăpânul dar Rascas era iubit de toți. Nici un semn de aprobare sau de dezaprobare în sală ; disciplina îi învățase prea bine, că cel mai mic strigăt, cel mai mic gest merita moartea imediată.

Rascas nu se mișcase și nu-și luase ochii dela acela care fusese pe punctul de a-i zdrobi craniul.

— Rascas, e regretabil că trebue să mori, căci ești un viteaz, de vreme ce îndrăznesti să mă amenințI cu o răzbunare a destinului.

Dar, destul despre tine. Să ne gândim la tovarășii tăi de înfrângere.

Și cu glas tăios, stăpânul ordonă :

— Opt zile de fiare la mâini și la picioare și pâine și apă pentru acești învinși de ieri cari mâine vor fi eroi... Cât pentru șeful lor care n'a știut să-i ducă la victorie, va fi spânzurat mâine la apusul soarelui. Și acum luații !

La un semn al Demonului, câți-va araucani încadrară pe condamnați făcându-i să defileze prin fața lui Rascas. Acesta nu păru mișcat de lacrimile de extremă mâhnire care străluceau în ochii multor din cei mai buni dintre camarazii săi, cari'l salutară în trecere.

Patru araucani înconjurară pe Rascas cu săbiile scoase.

— Duceți-l la celula 13, aceea a condamnaților la moarte.

Icarahy se ridică și părăsi sala înapoindu-se în cabinetul său de lucru.

Acolo aprinse o țigară, deschise o fereastră și respiră cu nesaț aerul proaspăt și îmbălsămat al prairiei.

Acum regreta că nu zburase creerul lui Rascas și-și aminti fără voie de cuvintele sale amenințătoare.

Tresări, asvârli țigara, scoase un pumnal din teacă și apoi îl puse la loc; însfârșit își recăpătă calmul obișnuit.

— Nu, nu voi face lui Rascas insulta de a-l crede capabil să-mi fi pregătit o trădare. Nu e cu putință...

E un argentin de rassă pură și urăște prea mult pe spanioli.

Sună. José apăru în ușă, ridicând perdeaua.

— Să fie imediat adus Rascas.

După câteva clipe Rascas intră. Îi se pusese la gât un colan de fier de care erau prinse lanțurile dela mâini și dela picioare.

La zăngănitul fiarelor Demonul se așeză într'un fotoliu și aștepta ca José să introducă pe prizonier.

Când condamnatul la moarte fu în fața sa, stăpânul îi spuse:

— Rascas trebuie să-ți fac o întrebare. Acum nu mai suntem decât doi muritori, unul în fața altuia. Te implor să-mi explici sensul cuvintelor care ți-au scăpat adineaori. Răspunde-mi... o voesc !

— Stăpâne... justiția Demonului pampasurilor trebuie să fie fără milă. Jur că și condamnat, eu vă rămân credincios, cum rămân și marei noastre cauze comune.

— Atunci, vorbește.

— Ascultă Icarahy ! zise solemn Rascas. Acela care în momentul acesta răzbună în sângele Tobasilor moartea mamei sale, luptând alături de noi, va ști să răzbune însă, și moartea unchiului său.

Și cele ce-am spus se vor împlini !

— Jacobo Fernandez ? întrebă Demonul, care era la curent cu cele petrecute în cursul luptei dintre Rascas și Tobasii.

— Chiar el, dar aceasta nu va fi înainte ca el să fi răzbunat pe mama sa și să fi eliberat pe Senorita Dolores și pe Glacinta. Nu mai am nimic să vă spun. Am răspuns adevărul!

Demonul rămase un moment îngândurat. Rascas îl fixa în ochi, cari singuri aveau o expresie în acel obraz mascat.

Dar deodată se petrecu ceva cu totul neașteptat.

José intră ținând un plic în mână.

— Stăpâne, un mesagiu de la locotenentul Granollers. Curierul cere răspunsul.

Demonul rupse sigilul și citi scrisoarea, apoi ordonă:

— Să vie !

José se retrase, lăsând să intre mesagerul.

Acesta făcu câțiva pași, se opri și salută și Demonul arătându-i pe Rascas în lanțuri, zise:

— Raportează lui Granollers ceeace ai văzut. Aceeași soartă îl așteaptă dacă mi-ai adus o speranță falsă. Adaogă apoi, că acord o amânare de douăzeci și patru de ore pentru executarea lui Rascas. Acum pleacă !

La aceste cuvinte neașteptate Rascas cu greu își stăpâni emoția; nu că-i păsa de viață, dar nu-i surâdea perspectiva să moară spânzurat.

— Barabba, adăogă Icarahy temnicierul, care însoțise pe Rascas și care era în acelaș timp și călăul. Scoate lanțurile lui Rascas și supune-l regimului preveniților.

Temnicerul, abia ascunzându-și bucuria scoase din buzunar niște foarfece speciale și o chee. După câteva clipe, Rascas reintră în celula sa, rugându-se la Dumnezeu ca Granollers să sosească cu prizonierii. Tobasilor, sau cel puțin cu Manuelo.

Orele treceau încet și Rascas, cu tot sângele lui rece se simțea devorat de înfrigurarea așteptărei.

Douăzeci de ore trecură astfel.

Demonul fu vestit că spânzurătoarea era gata. Condamnatul, liniștit și curagios, aștepta ascunzând în adâncul sufletului teama de a fi dus în fața trupelor adunate în marea sală, unde fusese pronunțată sentința. Căci gândul de a trece ca un mișel prin fața acelora pe care îi comandase, îl se părea acum mai îngrozitor de cât gândul morții. De mai multe ori fusese pe punctul de a se revolta, dar atât din disciplină, cât și pentru respectul de sine, îndura oribila tortură morală, care făcea să curgă lacrimi din ochii araucanilor prin fața cărora trecea.

Nimeni nu se gândea să critice ordinul Demonului. Regula era absolută. Oricare învins trebuia să moară.

Dar, chiar în momentul în care Rascas fu dat pe mâinile călăului și ajutoarelor sale, o sentinelă de planton sosi în goană.

— Locotenentul Manuelo și cinci călăreți au sosit chiar acum. Locotenentul cere grația de a fi primit chiar acum.

Demonul făcu un semn călăului, care conduse pe Rascas într'un colt al sălii.

— Să intre, zise el grav.

— Trăiască Demonul pampasurilor ! Trăiască Manuelo și camarazii săi ! urlau banditii și araucanii, cărora un gest al stăpânului le dase dreptul de a striga.

Când tăcerea fu restabilită apăru Manuel.

Era palid, istovit și plin de sânge. Povesti cum fusese răpit de Lupul roșu și cum se deșteptase apoi după un scurt leșin.

Glonțul Lupului roșu se turtise de osul pieptului. Și e știut că în caz când un glonț lovește acest os fără să pătrundă într'însul, pricinuește doar o comoțiune, care dă victimei aparența morții. Dar, când leșinul încetează, mortul e mai viu ca înainte.

— E exact zise Icarahy. Am văzut numeroase cazuri de felul acesta.

— M'am sculat, am umblat și m'am ascuns în împejurimi ca să nu fiu descoperit de un grup de străini cari treceau tocmai în momentul acela. Apoi, scoborând cursul Râului Negru am întâlnit pe Granollers și trupa sa care se înapoiau dela o luptă nefericită cu indienii-tobas. M'au informat că Rascas va fi probabil condamnat la moarte și iată-mă. Și vă cer viața lui, stăpâne.

Fu o tăcere emoționantă și deodată Demonul zise:

— Dar, ia spune-mi Manuel, ce s'a făcut tezaurul pe care trebuia să mi-l aduci ? De el nu mi-ai vorbit.

Manuel era palid ca un mort.

Rascas înțelese că se pregătea o nouă catastrofă și făcu un pas înainte, ca să privească în față pe locotenentul înspăimântător de palid.

Demonul era în picioare și ochii săi aruncau fulgere și deodată izbucni:

— Ce-ai făcut cu milioanele pe care un întreg popor le aștepta pentru a îndeplini o operă de dreptate și de libertate? Infam trădător! Tot ce mi-ai povestit nu sunt decât minciuni. Milioanele care erau prețul libertății tale le-ai lăsat Lupului roșu. Vorbește ,mișelule. Ce-ai făcut cu tezaurul ce-l aveai în păstrare?

Și Manuel exclamă.

— Onoarea mea de soldat și de șef e intactă, Icarahy mă poți condamna la aceiași soartă ca și pe Rascas, nu mă tem de moarte. Tezaurul nu'l mai am. Hârtiile mi-au fost furate de Lupul Roșu pe când eram leșinat. Cel puțin așa presupun, de oarece când m'am trezit din leșin n'am mai găsit pachetul pe care 'l avea legat pe piept. Dar Dumnezeu mi-e martor că n'am comis trădarea de care mă bănuiești.

Demonul cedând furiei care'l împiedica să judece în mod just cele ce-i spunea Manuelo, ordonă să fie ridicat.

— Să fie spânzurat împreună cu Rascas.

Dar, în mijlocul emoției generale, Manuelo schimbă brusc atitudinea și tonul și zise:

— Mulțumesc, stăpâne; dar moartea mea în momentul acesta e zadarnică și poate fi chiar dăunătoare.

— Explică-te. Dacă ai vreo idee bună, s'o audă toți. Eu voi judeca.

— Stăpâne, tezaurul e desigur în mâinele Lupului Roșu. Am observat că acest om a fost impresionat de frumusețea lui Dolores și că vrea s'o ia de soție. Dar, șeful indienilor vrea și el s'o ție pentru sine. Va fi un conflict. Lasă-mă să mai lupt. Totul nu e încă pierdut. Acordă-mi un răgaz și împreună cu cei mai buni dintre tovarășii mei mă voi pune în căutarea tezaurului și a Senoritei Dolores. Dacă nu vom reuși nici de data asta ne vom întoarce la cavernă cu frânghia de gât și vei putea să pui să ne spânzure fără întârziere. Dintre două ordine. stăpâne, dă pe acela care mai are încă sorți de izbândă

Apoi, după o scurtă tăcere, Manuelo reluă cu răceală:

— Stăpâne, pune să ne spânzure sau să ne împuște, dacă-ți p lace, dar mai întâi, ți-o repet, lasă-ne pe Rascas și pe mine să ne ducem cu noui trupe să întărim pe acelea ale lui Granollers care în momentul acesta ține piept forțelor indienilor.

Demonul privi țintă în ochii lui Manuel, care fără să se turbure continuă:

— Trebuie mai întâi de toate ca tobasii să nu facă pace

cu triburile vecine, sau să primească ajutoare de la trupele regulate argentine.

Demonul, se gândi un moment apoi ridicând capul, zise cu voce vibrătoare:

— Soldați! camarazi și aliați araucani, vești grave mi-au sosit în ultimele ore dela Santa-Fé di Rosario, dela Cordova și de la Buenos-Ayres, unde sunt în permanență comitetele noastre revoluționare.

La aceste cuvinte neașteptate, care păreau că n'au nicio legătură cu acelea ale lui Manuelo, o mișcare de uimire se produse în adunare.

Și Demonul continuă:

— Rascas și Maneulo au meritat moartea fiindcă au compromis prin înfrângeri succesive desfășurarea evenimentelor, când triumful armatelor revoluționare depindea de victoriile lor.

Dar e în acelaș timp e drept, ca în fața silințelor rău răsălptite, Demonul, pân'acum neînvins, să puie pe seama fatailtății care s'a înverșunat asupra locotenenților săi, înfrângrile din ultimul timp.

— Bravo! Bravo! Trăiască Demonul! trăiască locotenenții.

Un uragan de aplauze zgudui sala timp de câteva minute. Toți erau fericiți. Ghiceau că sfaturile lui Manuel vor fi urmate. Demonul izbind de mai multe ori în masă, cu un pumnal obținu, însfârșit tăcerea.

Apoi reluă.

— Demonul pampasurilor, camarazi și cetățeni ai viitoarei Republice argentine, e generos când trebuie să fie și recunoaște prea bine virtuțile războinice ale lui Rascas și Manuelo, ca să lipsească de experiența și devotamentul lor, armele noastre și sfânta noastră cauză națională.

Pretutindeni partizanii revoluției devin mai numeroși și mai îndârjiți împotriva asupritorilor rasselor sud-americane.

Dar, trebuie s'o spunem, și aceștia din urmă se trezesc din apatia lor și organizează o apărare. Manuel a spus drept. Deci, eu suspend sentința, încredințat că, repuși în gradele lor, vor ști să conducă trupele noastre la victoria definitivă... Manuelo, iată spada mea, ea nu cunoaște de cât triumful... Rascas, du-te de-ți ia armele și calea războiului....

Duceți-vă! Argentina liberă are ochii țintiți asupra voastră!

Și pe când, mișcați, cei doi ofițeri mulțumeau stăpânului pentru gestul său de clemență entuziasmul banditilor izbucnea în aplauze recunoscătoare pentru Demonul pampasurilor.

CAPITOLUL IV

Și cei trei cercetași ?

Pe când aceste evenimente se desfășurau, foarte aproape de drumul pe cari'l urmau ei, cei trei cercetași Zomba și Tehuam-Peq înaintau spre frontiera chiliană spre a se duce la Angeles. Ei aveau, după cum știm, intenția să facă cercetări spre a afla cine era și unde se găsea Senorita Dolores, proprietara milioanelor găsite de dânșii asupra omului pe care'l credeau don Esteban de Lucca.

La a treia zi de drum se pregăteau să poposească la amiază, când, ajunși în fundul unei văi, observară o coloană de fum, care se ridica dindărătul unui grup de arbori.

— Halt ! comandă Raimond. Li se întâmplase adesea să întâlnească bande nomade de indieni și atunci Tehuam-Peq se ducea în recunoaștere spre a vedea dacă erau inamici, sau oameni care-și vedeau de treburile lor.

Și de data asta, Tehuam-Peq, descălecă și se îndreptă, fără să facă zgomot spre micul crâng care se vedea ca o pată neagră în fundul văii.

După douăzeci de minute el se înapoiă surâzător și explică :

— Sunt oameni de rassa mea. Un mic trib care călătorește spre a vâna. Ei oferă călătorilor albi ospitalitatea.

— Bun ! zise Raimond. Să mergem.

După zece minute caii și catârii erau legați de arbori și cei trei cercetași, Zomba și Tehuam-Peq șădeau în jurul unui foc în tovărășia a cinci araucani, cari începuseră numai de cât să vorbească cu Tehuam-Peq, în timp ce cercetașii mâncau cu multă poftă o coapsă de urs friptă chiar în momentul acela și care le fusese oferită cu multă amabilitate. Dar, curând observase că convorbirea dintre Tehuam-Peq și compatrioții săi era foarte animată și că aceștia îl priveau cu mult interes.

— Vorbesc de noi, zise Marius.

— Sau de lucruri care ne privesc pe noi, observă Jan Bart.

— Când vor termina, vom întreba pe Tehuam-Peq.

Ocazia nu întârzie, căci aproape imediat araucanii tăcură, plecară capul părând cufundați în gânduri foarte grave, care nu-î impiedică totuși să mănânce bucăți mari de carne friptă. Atunci Raimond se întoarse la Tehuam-Peq și'l întrebă :

— Vorbeați de noi ?

— Da, răspunse Tehuam-Peq, dar nu tocmai de dv.

— Dar, de cine ? întreabă Marius, când vă uitați mereu la noi ?

— Compatrioții mei îmi povesteau un lucru foarte interesant care vă va scuti de a vă mai duce la Los Angeles.

— Aha ! exclamară cei trei cercetași, intrigați.

— Spune-ne tot, ordonă Raimond.

— Acești araucani au venit aci urcând pe malul stâng al lui Rio-Negro și au fost martorii nevăzuți ai mai multor lupte.

— Lupte ! mii de pipe !

— Da. Omul cu masca roșie pe care l-am văzut noi comandă o bandă de Tobasi, care a fost atacată de mai multe ori de o trupă de cavaleri, formată din araucani și din oameni de rassă albă. Și au auzit o conversație între omul cu mască roșie și căpetenia Tobasilor și această conversație dovedește că omul cu mască roșie, când l'am întâlnit se ducea într'un anumit punct al pampasului, pe care însă nu i-a precizat.

Se pare că acolo omul mascat și Tobasii trebuiau să se întâlnească spre a împărți între ei o pradă, o avere considerabilă reprezentată prin anumite hârtii.

Cei trei cercetași, la aceste cuvinte, se priviră zimbind, căci înțeleseseră.

Dar Tehuam-Peq continuă :

— Or, această pradă constă, în parte din acele hârtii și în parte din două fețe, una de rassa albă, numită Dolores și alta de rassă metisă, numită Giacinta. Omul cu masca roșie și șeful Tobasilor nu s'au înțeles asupra împărțelei, amândoi ar voi să ia jumătate din avere și pe tânăra albă. Atunci, temându-se să nu se ia la bătaie și spre a-și lăsa reciproc timpul să reflecteze, s'au despărțit, omul mascat, luând cu el banii, iar șeful Tobas pe cele două fete.

— Dar, atunci, exclamă Raimond, lucrul e foarte simplu, n'avem de cât să ne luăm după acei Tobas.

— Desigur ! aprobă Jan Bart.

— Și cât mai repede, mii de pipe ! exclamă Marius.

— E ușor să le găsim urma, de vreme ce sunt o ceată, zise Raimond.

— Desigur, aprobă Tehuam-Peq. Dar e o împrejurare nefavorabilă.

— Care, întrebă Marius. Numărul ? nu ne speriem noi chiar de am fi unul contra zece.

— Nu, n'am vrut să spun asta, zise Tehuam-Peq. Greutatea e aceasta : șeful Tobas posedă trei cai, cari sunt cei mai iuți din toată prairia. Și el a spus că, pe când banda lui îl va urma cu pas obișnuit, el o va precede cu cei trei cai, pe care se va urca el și cele două fete.

Și cum vor străbate regiuni nelocuite sunt siguri că nu vor risca nimic, iar pe de altă parte, mulțumită cailor lor vor putea ușor fugi în caz când s'ar întâlni cu vreun grup

de patagoni, sau de araucani, care ar vrea sa puie mana pe cele două fete.

— Aceasta înseamnă că vom ajunge banda, dar că nu vom ajunge pe șef.

— Intocmai, zise Tehuam-Peq. Totuși...

Tăcu și lăsând capul pe piept se cufundă în gânduri.

Cei trei cercetași îl lăsară, așteptând să ridice singur capul. După vre-o cinci minute, Tehuam-Peq privi din nou pe cei trei tineri și spuse :

— Totuși ar fi un mijloc. Și acesta ar fi ca cel mai sprinten, cel mai iute, cel mai ușor dintre dv. să încalece un cal pe cale-l cunosc eu, pe care-l cunosc toți locuitorii prairiei, cel puțin din auzite și care e singurul în stare să învingă în cursă caii șefului Tobas.

— Bravo ! exclamă Marius.

Raimond și Jan Bart sunt siliți să admită că dacă nu sunt mai abil decât dânșii, sunt în schimb mai sprinten și mai ușor și călăresc mai bine ca ei.

Intr'adevăr, Marius era un adevărat acrobat în călărie și în gimnastică.

— Și unde e calul acela ? întrebă el.

Araucanul făcu un gest vag și după o clipă de tăcere murmură :

— Unde e calul ? Când aci.. când colo.. azi pe malurile lui Rio-Negro, mâine pe ale râului Colorado... sâptămâna trecută era poate în munții Cordilieri... săptămâna viitoare va fi poate pe malurile Atlanticului... se duce, vine... trece iute ca o săgeată... îl vezi trecând dar ca să spui unde e în momentul în care vorbești, afară numai dacă nu-l ai sub ochi, e un lucru imposibil.

— Iată ceva foarte îmbucurător ! zise Raimond.

— Și încurajător ! adaogă Jan Bart.

— Și mai ales, precis, ca indicație, mii de pipe !

Cei trei cercetași izbucniră în râs, lucru care uimi pe araucani, cari nu râdeau nici odată și cari păstrau, mai ales în convorbiri de felul acesta o gravitate absolut indiană.

Dar Tehuam-Peq reluă :

— E calul înstelat al pampasului.

Rosti aceste cuvinte cu emfază ca și când ar fi fost vorba de un animal extraordinar și miraculos.

Și cum el tăcea, se auzi deodată glasul răgușit al unuia dintre araucanii, care rostea ceva cu un accent foarte solemn. Tehuam-Peq tresări și făcu la rândul său o întrebare, pe care bineînțeles, cei trei cercetași n'o pricepură.

Araucanul răspunse cu o energică afirmație.

Atunci Tehuam-Peq se întoarse spre tinerii săi stăpâni și spuse :

— Fratii mei araucanii au văzut calul înstelat, la trei

ţeghe de aci, spre sud. Era în mijlocul unei turme de cai sălbateci şi păstea liniştit iarba prairiei. Fraţii mei cred că dacă e încă acolo, tinerii războinici albi vor putea uşor pune mâna pe dânsul, dacă sunt curagioşi, sprinteni şi îndemânateci la asvârlirea *lesso*-ului.

— Ei, întrerupse Marius, cu oarecare orgoliu mi se pare să posedăm aceste calităţi şi dacă suntem de forţă mijlocie la asvârlirea laţului, în schimb, Tehuam-Peq eşti, după cum ştiu, un adevărat maestru în acest sport, aşa că sunt sigur că dacă e tot acolo, calul va fi al nostru.

— In orice caz, declară Raimond, încercarea merită osteneală şi cum calul e tot în direcţia în care au pornit tobaşii, putem să ne riscăm.

— Atunci, zise Jan Bart să punem la vot dacă trebuie sau nu să ne ducem să căutăm calul instelat.

— Şi după aceea să punem la vot, zise Marius, dacă după ce-l vom fi prins, eu merit să-l încalec şi să pornesc singur în urmărirea tobaşilor.

— Ne-am înţeles ! zise Raimond. Părerea mea e ca să căutăm calul, şi dacă izbutim să-l prindem Marius să-şi ia însărcinarea să urmărească pe şeful tobaş şi să elibereze pe cele două fete, pe când noi îl vom urma cât mai repede spre a-l ajunge imediat.

—Aceasta e şi părerea mea, zise Jan Bart.

— Şi firește, e şi a mea, zise Marius.

Vorbind, terminară de mâncat şi fiindcă nici unul nu era obosit hotărâră să plece imediat.

Puseră deci şeaua pe cai pe când Tehuam-Peq luă de la araucani ultimile informaţii. Cinci minute mai târziu, după ce salutară pe araucani şi le dăruiră câte o secură nouă, căci aveau vreo duzină de schimb, cei trei cercetaşi, Zomba şi Tehuam-Peq, plecară în direcţia indicată de araucani.

Nu luară cu dânşii catârii pe cari araucanii se însărcinară să îi păzească şi să îi ducă după o săptămână într'un punct convenit cu Tehuam-Peq, care răspundea de cinstea oamenilor din rassa sa.

CAPITOLUL V

Un îndoit ultimat

In caverna Demonului, Rascas şi Manuelo îşi reveniseră repede în fire după emoţiile ce le cauzase stăpânul condamnându-i şi apoi graţiându-i.

Şeful banditilor şi al mişcării revoluţionare argentine, porni iarăşi spre Insula Şerpilor, situată în mijlocul Băltei Morţei, unde avea să prezideze la o nouă întrunire, dictată de împrejurări.

Rascas și Manuello, se duseră cu trupe noui să se întâlnească cu Granollers și Jacobo Fernandez.

E ușor de închipuit bucuria tânărului și a lui Granollers revăzând pe cei doi ofițeri pe cari îi plânseseră, crezându-i morți.

Acum trebuia să ia de la Tobasi pe Cardan, pe cele două fete pe Cicuta și cele nouă milioane.

Deci, timp de câteva zile între oamenii Demonului și Tobași fu un continu război de ambuscadă, care nu dete nici un rezultat. Jacobo își da toată osteneala și mulțumită lui, partizanii lui Icarahy nu căzură în cursele ce le întindeau Tobasii.

Intr'o dimineață, în zori, Rascas, care poposea cu oamenii săi în prairie, fu vestit că un grup de oameni venea în spre ei.

Unul din indieni se desprise din grup. Purta un steag alb. Era parlamentarul trimis de o puternică trupă de tobasi, care, încercuită, fusese constrânsă de Granollers care o urmărea să se refugieze într'un „chapparal", încă din ajun.

Prizonierii erau păziți de Tobasi într'o grotă foarte bine apărată.

Cât pentru milioane, Manuelo va ști să silească pe Lupul roșu să înapoieze tezaurul furat.

Acestea erau reflexiile oamenilor lui Icarahy. Își închipuiau deci că parlamentarul venise să le ofere supunerea, acceptând orice condițiune.

Dar, la primele cuvinte ale parlamentarului, înțeleseră că fuseseră iarăși înșelați. Spre marea uimire a locotenentului lui Icarahy, tobasii împresurați nu venise să le anunțe că se predau, ci să le puie un ultimat.

Indianul zise:

— Fețele palide au mințit ca întotdeauna și nu și-au ținut cuvântul. Șeful Rascas cu un cinic egoism și-a salvat viața, fără să se gândească la aceea a ostatecului pe care-l lăsase drept garanție pentru buna sa credință...

Data pentru schimbul ostatecilor a trecut. Ai voștri a ucis de sigur pe marele nostru șef *Coyotul*. Ora fatală a sunat pentru șeful alb, Cardon, dacă nu mă înapoiez imediat la „chapparal" cu șeful *Coyot*.

Rascas îi răspunse furios:

Pe Coyot te poți duce să-l aștepți pe lumea cealaltă unde te vom trimite și pe tine. Indrăsnești să ne pui un ultimat, când peste două ore veți fi cu toții măcelăriți de trupele locotenentului Granollers, care v'au împresurat ?

— Noi am știut să-i înșelăm sentinelele și să venim pân'aci.

— Fiindcă ei v'au permis, ca acum tu și tovarășii tăi să fiți în mâinile noastre.

Și ridicând brațul în direcția „chapparalului", Manuelo întrerupse pe Rascas, declarând:

— Noi știm ce să facem cu ultimatul vostru ; ascultă și privește ce se întâmplă colo. Predă-te, sau ești mort !

Indianul se întoarse și, ridicând din umeri, răspunse :

— Ce importă o victimă mai mult ? Află deci, o șefule sperjur, că acele împușcături sunt de la ai noștri, cari au prins pe Granollers și ai lui între două focuri... Refugiul în „chapparal" nu era de cât o capcană... Granollers a căzut într'însa ! ha ! ha ! ha ! Va râde bine cel care va râde ultimul.

— Ei bine, vei fi primul care să termine cu râsul, strigă Rascas ochind pe indian, care, cu brațele încrucișate râdea din ce în ce mai tare, sfidându-l.

Glonțul plecă. Indianul scoase un urlet, deschise brațele și căzu greoi sub calul său.

— Astfel pedesim noi pe acești câini de Tobas, cari ne sfidează... murmură Rascas.

Dar, rămase încremenit ca și Manuel... O clămoare înspăimântătoare se ridică în câmpie. O ploaie de gloanțe se abătu asupra lor. Peste o mie de indieni veneau în pas de șarjă spre a răzbuna pe tovarășul lor asasinat.

Rascas și Manuel își recăpătară curând sângele rece. O ocazie de mult timp căutată li se prezentă însfârșit lor și oamenilor lor : aceea de a se bate în câmp deschis ; și tobasii aveau să constate în curând ce scump îi costă această luptă.

In adevăr, dacă unii dintre ei putuseră fugi de focul ucigător, cea mai mare parte a asediatorilor fură uciși, sau grav răniți. O răpăeală de detunături se auzea din nou din partea „chapparal-ului". Manuelo și oamenii săi porniră în goană și avură norocul să libereze pe Granollers și pe vreo douăzeci de cavaleri, cari luptau cu un număr cel puțin întreit de tobasi. Indienii fugiră, dar nu fură urmăriți. Era prea târziu și ar fi fi fost imprudent să se aventureze în „chapparal" unde fiecare arbore ascundea unul sau mai mulți tobasi la pândă.

Cei doi șefi și oamenii lor fură nevoiți să bată în retragere și să amâie pentru a doua zi asaltul definitiv, sau o urmărire disperată ca să răzbune morții și să smulgă tobașilor pe prizonieri și pe Cardon înainte ca ei să fie torturați.

Dar, un incident neprevăzut îi opri de a-și executa proiectele.

Un nou grup de tobasi apăru și se opri în afară de bătaia armelor sentinelelor puse pe frontul lagărului, mai bine păzit ca de dimineață.

Un om înaintă spre sentinela cea mai apropiată.

— Cine-l ? Stai ! Un pas mai mult și trag.

— Jacobo Fernandez... Vreau să fiu dus la șefii noștri.

Sentineia trase în aer. Câțiva cavaleri sosirà in galop.

Tobasii, cari escortaseră pe tânărul Metis, deteră printeni cailor și se înapoiară în galop sub o ploaie de gloanțe..

După câteva minute, Jacobo Fernandez pe care toți îl credeau mort, era primit cu bucurie de banditi și de șefii lor. El aducea o știre destul de gravă. Dolores nu mai era tratată ca prizonieră, ba chiar căpătase atâta ascendent asupra indienilor încât reușise să suspende executarea lui Cardon, promițând o sumă importantă în schimb.

Cât pentru Jacobo, scăpase ca prin urechile acului, tot mulțumită lui Dolores, care intervenise pentru el, când era să fie spânzurat.

Obținuse libertatea pe cuvânt de onoare cu condiția să înmâneze căpitanului Sandoval și Demonului scrisorile ce i se încredincaseră. Senorita Dolores îl ruga să se înapoieze cu răspunsul Demonului, fără a insista pe lângă căpitan, dacă acesta ar fi cerut să se gândească, sau dacă Diavolul i-ar fi interzis de a răspunde.

Aceste două scrisori aveau desigur o importanță capitală pentru Tobasi de vreme ce însăși marele lor mag dase lui Jacobo un talisman spre a sfida ori ce pericol și spre a fi recunoscut, escortat și protejat de toți războinicii Tobas și de aliații lor întâlniți în drum.

— Aliații tobasilor ! exclamă Rascas, uimit. Dar sunt în război cu toate triburile vecine !

Apoi adăogă :

— Ah ! dacă stăpânul ar fi vrut să m'asculte și să stea în gardă ! Iată prevederile mele aproape să se împlinească! Vai ! văd iarăși funia spânzurătoarei deasupra capetelor noastre.

— Iar ideile dumitale funebre ?

— Numai de n'ar fi și pentru Jacobo !

Jacobo zâmbi :

— Mulțumesc, unchiule. Dar am încredere într'un viitor mai bun. Senorita Dolores m'a asigurat că Demonul nu va îndrăsni să-mi facă nici un rău și mi-a promis, dacă reușesc să-mi dea pe frumoasa Giacinta de soție, și Giacinta a răspuns că ar fi fericită să mă ia de bărbat.

Jacobo vorbea cu atâta siguranță, încât șefii săi îl felicitară.

Dar noaptea se apropia. Jacobo nu putea călători singur prin pampas și-apoi după toate oboselile și emoțiile, era drept să se repauzeze. Acesta fu sfatul înțelept al șefilor.

Jacobo se supuse cu plăcere, mulțumit că va petrece o parte din noapte vorbind despre modul de a răpi din mâinile tobasilor pe Senorita și pe tovarășa sa.

Acest lucru părea însă din ce în ce mai greu și mai problematic. Dacă tobasii o luaseră sub protecția lor, asta în-

semna ca ea avea încă, — așa presupuneau, — moștenirea de nouă milioane.

Jacobo nu știa nimic despre Lupul roșu, care dispăruse. Dar Jacobo nu știa, nici, că după plecarea lui, șeful tobasilor însuși se grăbise să plece cu cele două fete.

— Să ne ferim, cu tot optimismul lui Jacobo, zise Rascos. Indienii sunt mai șireți de cât vulpile și nu trebuie să închizi nici un ochi, când dormi în vecinătatea unor astfel de oameni.

— Ci cine-o șite mai bine ca mine ! murmură Manuelo.

Bău o înghițitură de *mate* se înfășură în pătura sa și se întinse pe iarbă ca să doarmă. Jacobo îl imită. Dar fu printre primii cari se treziră a doua zi și, însoțit de doi călăreți porni spre refugiul Demonului.

Icarahy se întoarse tocmai de la adunarea din Insula Șerpilor și încruntă sprâncenele când i se anunță sosirea mesagerilor.

Jacobo Fernandez, văzând pe Demon simți aceeași uimire pe care o simțiseră tot aceia cari nu-l cunoșteau de cât după faima sa.

Pe când se priveau și păreau că se studiază reciproc, Jacobo înțelese după privirile care străluceau îndărătul măștii roșii și după mișcările feline ale Demonului, că acel om avea sufletul unui tigru, care crută la început victima ce s'o poată prinde mai bine în ghiarele ascunse sub degetele catifelate.

Și Jacobo îl admiră, cum se admiră o fiară frumoasă pentru grația elegantă a atitudinei sale, temându-se totuși de cruzimea ei setoasă de sânge.

Deodată Demonul pampasului vorbi. El zise :

— Jacobo Fernandez în ciuda tinereței tale ești un om capabil să săvârșești fapte de seamă. Te judec după față. Dar, te voi pune la încercare. Ce mesagiu e acela pe care nu te-ai temut să mi'l aduci ?

— Teama nu-și are loc în inima mea, și eu nu mă gândesc de cât la scopul ce mi-am propus și care e nobil și curat !

Demonul zâmbi și zise scurt :

— Se vedem acel mesagiu.

Jacob își desfăcu tunica și scoase un plic de pergament în care era două scrisori.

— Stăpâne, una din aceste scrisori e pentru dv. pe cealaltă trebue s'o dau, cu permisiunea dv., căpitanului Sandoval.

— Dă-mi-o.

— Iertați-mă, stăpâne, dar dacă eu sunt nevoit să mă înapoez cu răspunsul vostru și să mă constitui iarăși pri-

zonier, juraţi-mi că scrisoarea adresată căpitanului Sandoval....

— Şi de ce să jur ? Eu Demonul pampasului nu cunosc altă lege de cât capriciul meu.

— Şi aţi refuza să juraţi ?

— Depinde... Ce crezi tu Jacob ?

— Răspunsul meu e acesta: eu ne fiind Demonul pampasului, nu mă pot purta după capriciul meu.

— Chiar dacă prin asta ţi-ai atrage asupră-ţi furia mea? Ia seama, Jacobo...

— Chiar dacă m'aţi lovi cu pumnalul acesta atât de minunat, care acum tremură în mâinile voastre.

Şi fără să-şi piardă cumpătul în faţa atitudinei ameninţătoare a Demonului, continuă :

— Am promis senoritei Dolores Alcanta să-mi împlinesc misiunea până la capăt, prin urmare reţin scrisoarea până ce Demonul nu-mi va fi jurat că o va înmâna chiar el.

— Aşi putea să te silesc să-mi dai această scrisoare. Revolverul acesta nu şi-a greşit niciodată ţinta.

— Ce-mi pasă de moarte dacă mi-am făcut datoria ? Moartea nu vine de cât când i-a sunat ceasul, dar îi supravieţueşte răzbunarea.

— Răsbunarea ? murmură Demonul uimit.

Jacobo răspunse cu ochii aprinşi şi chipul palid.

— După cum am răzbunat moartea mamei mele, după cum aşi răzbuna pe a lui Rascas, dacă l'ai condamna pe nedrept, după cum şi el ar răzbuna pe a mea, după cum aşi răzbuna pe aceea a Metisei Giacinta, dacă şeful Tobasilor mi-ar răpi-o.

Demonul zâmbi cu un gest binevoitor şi zise :

— Jacobo n'aveam nevoe să te pui la atâta încercare; dar voiam să te silesc să-ţi manifestezi noblеţea sufletului tău.

Tânărul metis rămase rece şi liniştit ţinând în mână scrisoarea lui Dolores dar fără să i-o dea.

Icarahy, care ghicea ce se petrece în sufletul tânărului îi zise cu gravitate.

— Jacobo, voiam să te pun la încercare şi acum sunt satisfăcut. Iţi fac cu plăcere promisiunea de a înmâna chiar eu personal scrisoarea senoritei Dolores, credinciosului său amic, căpitanul Sandoval.

Jacobo roşi de bucurie şi înclinându-se, zise :

— Nu mă aşteptam la mai puţin din partea voastră stăpâne. Mulţumesc. Iată cele două scrisori. Citiţi-le, ordonaţi... sunt la ordinele voastre.

Demonul arătă un scaun lui Jacobo, care refuză să stea pe când interlocutorul său deschidea plicul adresat lui şi

citea scrisoarea lui Dolores Alcanta. Apoi lăsă să cadă scrisoarea și-și rezemă fruntea în mână.

Jacobo observa pe furiș efectul ce'l făcuse scrisoare asupra Demonului. Acesta după ce o reciti de câteva ori, dete curs liber furiei sale și mototolind scrisoarea o asvârli pe biroul său, apoi se întoarse o reciti. o rupse în mii de bucățele.

Jacobo rămase nemișcat ca și când ar fi fost de marmoră.

După ce trecu primul acces de furie Demonul se adresă tânărului mesager, întrebându-l :

— Cunoști conținutul scrisoarei pe care am citit-o acum ?

— Da, tăpâne.

— Și pe acela al scrisoarei lui Sandoval ?

— Da, stăpâne.

Icarahy fixă lung pe Jacobo.

— Ce conține scrisoarea căpitanului ?

Jacobo scoase revolverul de la brâu, il prezenta Demonului și răspunse cu mândrie.

— Dacă demonul pampasurilor mi-ar încredința un secret i-ași da același răspuns : acest revolver să curme vorba trădătorului; căci va fi vecinic trădător al acelora cari se vor încrede într'însul.

Demonul tresări și murmură :

— Bine Jacobo, ia-ți înapoi revolverul și fumează țigara asta. Apoi ducându-se la panoplie, luă un splendid revolver pe care'l oferi tânărului zicându-i :

— Jacobo, în așteptarea altor daruri mai bogate, primește această armă de valoare. E de o rară preciziune și în mâinele tale va deveni teribilă.

Jacobo fu atât de fericit încât abia putu să-i mulțumească.

Demonul reluă :

— Și-acum Jacobo, să venim la a doua parte a misiunei tale. Trebue să ai un răspuns... iată-l. „Primesc toate clauzele și condițiile care-mi sunt impuse în ultimatul senoritei Dolores, îndată ce va redeveni oaspele meu și până la achitarea răscumpărării unchiului său și a căpitanului Sandoval". Acum repetă ce ți-am spus.

Jacobo repetă vorbă cu vorbă.

— Foarte bine; tu și tovarășii tăi veți petrece după amiază și noaptea aci, apoi vă veți înapoia în pampas... Sper că, spre a răsplăti devotamentul tău senorita Dolores va obține de la tobasi să nu te lege de parul de tortură.

Tonul displăcu lui Jacobo care replică :

— Devotamentul meu pentru senorita Dolores e datorat folosului pe care'l puteți trage din cele trei milioane pe care

pe care ea vi le oferă și promisiunei pe care ea mi-a făcut-o de a-mi da pe Giacinta de soție.

Și apoi salvez viața lui Cardon și a lui Cicuta pentru cari senorita s'a obligat să plătească o sumă importantă îndată ce va fi liberă.

Dar Demonul replică.

— Dar și eu salvez viața acelor soldați și a ta însăși, primind ultimatul senoritei Dolores.

Demonul tăcu și făcu un semn lui Iacob, care înțelese că trebuie să se retragă.

Voi să iese, dar Demonul îl rechemă :

— Ai înțeles ? Dacă ajungi la lagărul tobașilor fără ca locotenenții mei să-i fi distrus, să se teamă de furia mea.

Demonul vrea victoria, de nu moartea învinșilor va fi hotărâtă fără milă, oricare ar fi numărul lor.

— Vor ști să, învingă, sau să moară, stăpâne !

— O pretind ! Și cum Jacob nu eșea încă îl întreabă.

— Ce mai aștepți.

— Mă gândesc la un lucru secundar și care nu e decât o simplă formalitate.

— Care Jacobo ?

— Stăpâne, faima curtoaziei voastre față de femei a trecut de frontierile Argentinei.

— Bine, bine,... Pe urmă ?

— Senorita v'a scris și voi nu i-ați răspuns prin scrisoare, nu credeți că ?...

Demonul ridică din umeri.

— Fie.. Cu toate că această scrisoare poate deveni o armă teribilă în contra mea. Ascultă Jacobo, știi să scrii, să citești?

— Și să socotesc, stăpâne, când Tobasii m'au răpit din brațele mamei mele, eram cel mai bun elev al școalei călugărilor Sfântului Rosario.

— Cu atât mai bine. Dacă vei continua să fii valoros, mai târziu vei obține grade și onoruri în viitorul guvern al republicei.

— Sper să le merit într'o zi stăpâne.

Și Demonul arătându-i o masă pe care era un enorm registru deschis, îi zise :

— Pe când eu voi scri, citește prima pagină și dacă vrei cu adevărat să fii în serviciul justiției, fraternității și egalității, adaogă și iscălitura ta la aceea a miilor de conspiratori care au credință în aceste trei cuvinte : dreptate, libertate, fraternitate.

— Voi iscăli stăpâne, fără să citesc.

— Nu, citește. Vreau să citești. Jacob se închină și așezându-se în fața registrului citi cu atenție proclamația către revoluționarii Argentinei apoi întinse condeiul de aur în că-

limara deschisă și semnă cu gravitatea unui om care împlineşte o datorie sacră.

— Stăpâne am semnat pentru Dreptate, libertate și fraternitate.

Un fulger de satisfacție străluci în ochii Demonului.

— Foarte bine ! Iată scrisoarea pentru senoritä. Dacă nu te revăd înainte de plecare, adio și drum bun, dragă băiete.

CAPITOLUL VI

O capturare anevoioasă

Pe când se petrecau acestea cei trei cercetași se ocupau de capturarea calului înstelat. Indicațiile araucanilor erau exacte. Pe la apusul soarelui, cei trei cercetași și însoțitorii lor ajungând pe culmea unui colnic văzură deodată o vale scăldată de un râu larg și acoperită de iarbă deasă, iar în fundul ei o turmă sau „manada" de cai sălbateci, cari păşteau, sau galopau voioși după placul lor.

— Iată-i mii de pipe ! strigă Marius.

—Să ne ascundem ! sfătui Tehuam-Peq.

Cei cinci călătorii se ascunseră în dreptul unor blocuri de stâncă având grija să puie cailor botnițe ca să-i împiedice de a necheza.

Văzură în curând calul înstelat pe care 'l căutau. Era un cal negru, de talie milocie, svelt și cu semn caracteristic: purta pe frunte o stea albă. Nu era stea de un desen regulat ci câteva smocuri de fire de păr alb așezate în unghiuri succesive, care formau o figură ce se asemăna cu o stea.

Păștea linișit în marginea râului și era înconjurat de vreo treizeci de cai printre cari era singurul negru.

Pe drum cercetașii și Tehuam-Peq stabiliseră planul cum să procedeze la capturarea calului. Acum rămânea să hotărască, dacă trebuia să procedeze imediat, sau să aștepte până a doua zi.

Imediat era primejdios, din pricină că se înopta și calul ar fi putut fugi fără să'l poată vedea, pe când a doua zi de dimineață ar fi fost ușor să-l prindă chiar dacă ar fi fugit.

Totuși Tehuam-Peq fu de părere să încerce imediat de teamă că toată turma să nu plece peste noapte.

— Deci să ne despărțim, zise el și când voi vedea că ați ajuns la postul desemnat, voi eși din ascunzătoarea mea și mă voi repezi la calul înstelat. Dacă izbutesc să-l prind, alergați spre mine, dacă nu izbutesc rămâneți la posturile dv. așteptându-l ca să-l prindeți cu latul în trecere.

In momentul în care se urca în șea, cei trei cercetași și Zomba văzură pe Tehuam-Peq făcând un lucru extraordinar. Araucanul desfăcuse curelele șelei lăsându-le să cadă la pământ și scoase calului frâul și zăbala din gură. Apoi scoase

carabina, cartuşiera şi o parte din haine, ne ţinând în mână de cât laţul.

— Dar ce faci întrebă Raimond ?

Araucanul zâmbi şi răspunse.

— Voi îndrepta calul spre turmă în linie oblică şi mă voi ascunde după burta animalului ţinându-mă atârnat cu picioarele de sfoara asta pe care i-o voi lega de coadă şi cu mâinile de coamă.

Când voi fi aproape, mă voi ridica pe spinarea calului şi astfel calul înstelat nu mă va vedea înainte de a-i asvârli laţul.

Cei trei cercetaşi găsiră ideea minunată şi porniră fiecare spre postul lui, Zomba şi Marius spre stânga şi Raimond şi Jan Bart spre dreapta, având grijă să nu facă sgomot.

Araucaunul rămase singur, ascuns în dărătul stâncii. Trecu un sfert de oră. Indată ce Tehuan-Peq văzu pe cercetaşi şi pe Zomba ajunşi îndărătul unui grup de arbori, care era locul convenit întrei ei, se pregăti de plecare. Legase de coada calului o frânghie care forma un nod mare. In acest nod îşi vârâ piciorul drept pe care rezimă uşor piciorul stâng, rămas liber apoi se prinse cu mâinile de coama calului, stând astfel întins dealungul animalului.

Aceşti cai sunt de o rasă inteligentă şi dresaţi în mod special.

Ii era deajuns lui Tehuam-Peq să plescăie uşor sau să-l împingă cu genunchiul ca să înţeleagă ce aşteaptă dela el şi să pornească spre fundul văii. Scoborâ încet pe panta colinei ajungând în zece minute în apropierea turmei.

Cu o uşoară apăsare pe gâtul animalului îl opri şi dintr'o săritură trecând piciorul stâng pe deasupra spinării animalului, îi sări în crupă. Cu genunchii strânse coapsele calului, care nechează, se ridică pe picioarele dinapoi, recăzu brusc pe copite şi porni în galop. O confuziune de nedescris se produse în mijlocul turmei. Calul instelat ridică capul, ciuli urechile dar laţul şuerând se desfăşură ca un imens şarpe şi îl prinse învârtindu-i-se de mai multe ori în jurul gâtului. Simţind laţul, calul nechează furios şi recăzând pe picioarele dinainte încercă să fugă. Dar laţul se întinse pe când calul lui Tehuam-Peq se înţepenea pe picioare ca să reziste formidabile sforţări a celuilalt. Calul negru fu răsturnat pe spate şi Tehuam-Peq scoase un strigăt de triumf.

La acest strigăt cercetaşii şi Zomba eşiră din boschete şi porniră în galop. Marius ajunse în clipa în care calul se ridica în picioare.

Atunci se văzu un lucru minunat.

Marius scoase picioarele din scări şi-şi lansă calul alături de calul negru. Acesta văzând un alt cal făcu salturi şi mai

formidabile și se repezi dar înainte să'l fi putut muşca se îndoi sub greutatea ce-i cădea în spate. Era Marius care cu un salt trecuse de pe şeaua lui pe spinarea calului înstelat. Marius strânse genunchii ca să nu fie asvârlit la pământ și scotând cuțitul de vânătoare tăiă laţul care'l ținea legat. O secundă calul rămase nemișcat, dar simțindu-se liber, scoase un nechezat puternic și porni într'o cursă nebună. Marius se plecă pe gâtul calului și îi aruncă după cap o frânghie care-i alunecă între fălcile deschise întocmai ca un frâu.

Acum se ținea mai bine pe spinarea calului, care în cursa lui dezordonată trecuf râul dintr'un singur salt și se afundă într'un fel de strâmtoare între două stânci, scoborând pe o pantă repede în câmpia nemărginită.

Dar în clipa aceea se petrecu un incident neașteptat. Marius care era cu mult înaintea camarazilor săi se găsea singur și observă că râul forma un cot brusc așa că armăsarul său era nevoit să'l treacă iar spre a scoborâ în câmpie.

Și pe când calul se apropia de mal și se pregătea să-și facă vânt, Marius auzi un strigăt și văzu un om care de pe malul celălalt îndreptă spre el carabina. Dintr'o ochire constată că omul purta costumul unui *gaucho*. Calul speriat de strigătul acela, greși mișcarea și în loc să sară pe mal recăzu greoi în apă târând și pe Marius chiar în clipa în care omul trăgea asupra acestuia.

Cercetașul simți o ușoară durere la umărul stâng pe când calul recăpătându-și echilibrul își continuă galopul pe malul opus. Marius înțelesese că va trece la doi pași de omul, care'l ochia din nou. Atunci, strângând hățurile într'o singură mână, cu dreapta scoase revolverul dela cingătoare și întinzând brațul trase chiar în clipa în care trecea pe lângă necunoscut. Detunătura carabinei acestuia se confundă cu aceea a revolverului cercetașului. Și cum calul înstelat simțindu-se pe pământul sigur pornise iarăși în galop, Marius nu putu nici cel puțin să se întoarcă înapoi ca să vadă ce se făcuse misteriosul lui adversar

Citiți urmarea în fascicula No. 32 a

CELOR TREI CERCETAȘI

care apare Sâmbătă 13 Mai

Răsbunarea lui Icarahy

Din „CEI TREI CERCETAȘI“
a apărut până acum :

No.		No.		No.	
1	La voia întâmplării	25	Un „Palace“ în ghețari	48	Mașina de tăiat capete
2	Brat de sânge	26	Insula Paștelui	49	Tango-ul lui Zomba
3	Țara groazei	27	„Glasul din stâncă“	50	Atacul aerian
4	Boturile roșii	28	Prizoniera Patagonilor	51	Templul misterios
5	Lupta dela Kasba	29	Strâmtoarea Magellan	52	Cascadă fără fund
6	Cecil de 5 Miloane	30	Demonul Pampasului	53	Pigmeii înfometați
7	Rebelii din țara Apașilor	31	Calul înșelat	54	Pădurea în flăcări
8	Misterul Lacului Sacru	32	Răsbunarea lui Icarahy	55	Elefantul albastru
9	Cercul de foc	33	Revanșa Cercetașilor	56	Cursa sângeroasă
10	Vâltorile Cataracte:	34	Misterul măștii roșii	57	Pământul tremură
11	Lupta navală	35	Taurul furios	58	Misterul lacului
12	Diversii asasini	36	Mortul viu	59	Fluviu Blestemat
13	Goeleta fatală	37	Caravana blestemată	60	Regele furtunilor
14	Pluta rătăcită	38	Deșertul Camapuan	61	Trădotorul demascat
15	Jungla tragică	39	Diamantul furat	62	Aventura din Londra
16	Secta strangulatorilor	40	Pădurea misterioasă	63	Triumful celor trei
17	Piratii din Tonkin	41	Saltul morții	64	Pustiul Australian
18	Pagoda însuflețită	42	Câmpul morții	65	Răscoala ocnașilor
19	Mina rătăcită	43	Jefuitorii din Per:	66	Regina banditilor
20	Conspirația indușilor	44	Cele 3 capete în zăpadă	67	În derivă spre Polul Sud
21	Creatorul de monștri	45	Groaza Siberiană	68	Golful speranței
22	Tezaurul ocnașilor	46	Pelerinele negre	69	Misterul pașilor pe zăpadă
23	Ultimul deportat	47	Sania infernală	70	Caii înebuniți
24	Tunelul infernal			71	Clopotul din pădurea misterioasă
				72	Urmele de sânge
				73	Indienii Puelșci

La „Cei trei cercetași“ se pot face și abonamente în felul următor :

Pentru 10 numere 45 lei
„ 20 „ 80 „
„ 30 „ 120 „

Costul abonamentelor se trimite prin mandat poștal, sau se achită la ghișeele ziarului „UNIVERSUL“.